

Veto

ALGEMENE
STUDENTEN
RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 30, dd. 29 mei 1986.
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzenruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Veto meemaken

Vertel het niet verder, maar die van Veto vormen een stel dikke nekken. De laatste weken doen ze niets anders dan over zichzelf schrijven, en daarbij wordt het trompetgeschal niet gespaard. Neem nu pagina 4 van dit laatste nummer: puilt uit van Vetsijms in ongenueerde zwart-witstijl.

Kernenergie

Voor licht verteerbare kost aangepast aan de eksamentijd — wij denken aan alles (helaas steeds te laat) — kan je terecht op pagina 9: een turf over kernenergie, meer dan professor François ons vorige week wist te vertellen. Meer dan u kunt verdragen ook natuurlijk.

Hakken

Dat de regering de propere som van 195 miljard wil besparen is bekend, en wie niet met zijn kop in het zand zit ook wel weten dat de studenten hierin niet gespaard worden. Onze plaatselijke dossiersnuiversmet-de-voist-op-tafel hebben daar zelfs een naam voor: de hakbijlaktiek. Pas op voor vingers en ledematen. Pagina 2, 3, 8, 12... kortom zowat overal in dit kameradblad.

Don't look back...

...maar we doen het toch. Op pagina 5, 6 en 7 blijkt Veto terug op het voorbije academiejaar. Wat deden Sociale Raad en Kringraad? Hoe is het met de verzoening gesteld? Wat hield het aanbod van lezingen en debatten in? Hoe zat het met de kultuur (teater, film en een interview met Michel Uytterhoeven van 'tStuc)?

De 'macho' als soep-met-balletjes.

Geen nul vragen...

Voor spekulanten en pechvogels: vrijstellingen

Ongeveer anderhalf jaar geleden verklaarde de Raad van State in het zgn. "arrest-Bruynseraede" de examenreglementering van alle Belgische universiteiten ongeldig wat betreft de overdracht van vrijstellingen naar een bisjaar. Die uitspraak zorgde voor heel wat beroering in het universitaire wereldje. Ze betekende immers dat die studenten die in hun bisjaar van een aantal vakken waren vrijgesteld in feite "illegaal" aan het studeren waren, en dat bovendien in de toekomst geen vrijstellingen meer mochten verleend worden.

Het eerste probleem, tevens het meest akute, werd opgelost middels een inderhaast gestemde speciale wet waarin de bestaande reglementering

voor vrijstellingen met terugwerkende kracht werd gelegaliseerd. Daarmee zaten de toenmalige bissers met vrijstellingen safe, en konden ook de vrijstellingen die op het einde van vorig academiejaar nog behaald zouden worden meteen veilig worden toegekend.

Belofte maakt schuld

Voor dit academiejaar moest een nieuwe regeling worden uitgewerkt. Coens beloofde dat hij de vrijstellingen zou legaliseren, maar dan enkel en alleen als de universiteiten tot een akkoord zouden komen over een gemeenschappelijk, eenvormig reglement terzake. Immers, één van de redenen voor het ongeldig verklaren van de vrijstellingen lag juist in de grote verscheidenheid aan criteria die voor het verlenen van vrijstellingen tussen de verschillende universiteiten onderling werden gehanteerd. Daarmee lag de bal in het kamp van de universiteiten, die in gezamenlijk overleg moesten proberen om de verschillende reglementeringen om te smeden tot een gemeenschappelijk, algemeen aanvaard voorstel.

Het was de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) die het eerst met een dergelijk voorstel op de proppen kwam. Daarin werd gestipuleerd dat de universiteiten wel strengere voorwaarden mochten stellen bij het verlenen van vrijstellingen, maar zeker geen gemakkelijkere dan die die in het voorstel waren opgenomen.

Zo valt te verklaren dat Leuven, met instemming van de studenten, het cijfer 14 voor vrijstellingen kon behouden, terwijl in het globale voorstel enkel een 12 stond. De VLIR-regeling werd ook door de Waalse universiteiten geaccepteerd, zodat Coens kon overgaan tot de legalisering ervan.

Pensioen

Alles OK dus, zal de lezer denken. Niets minder waar. In de begeleidende tekst van de VLIR staat immers te lezen dat het reglement maar voor één jaar geldt, omdat tegen het einde van dat jaar een nieuwe wet op de academische graden wordt verwacht.

Nu is het zeer de vraag of die trouwens al jaren in de lucht hangende nieuwe wet er volgend jaar ook effectief komt, nog onafgezien van het feit of een snelle en ondoordachte invoering ervan wel degelijk wenselijk is. Om het met de woorden van wijlen Piet De Somer te zeggen: "Tegen dat die wet goedgekeurd is, zijde zijde allang op pensioen." In het laatste geval kunnen alle discussies over de vrijstellingen volgend jaar opnieuw beginnen.

Voorwaarden

Maar goed, voorlopig is er een nieuwe regeling, en het is goed dat alle studenten die ook kennen. Ze ziet er als volgt uit:

Art. 39 van het examenreglement: "Studenten die hun jaar moeten over-

doen, worden vrijgesteld van examen over de vakken waarvoor zij tijdens het vorig academiejaar aan de KU Leuven 14 of meer op 20 behaalden, mits ook voldaan wordt aan de volgende voorwaarden:

● voor alle vakken van het betrokken studiejaar moeten tijdens het vorige academiejaar examencijfers toegekend zijn binnen eenzelfde examen-zitting.

● men moet voor alle vakken van het studiejaar samengenomen minstens de helft van de punten hebben behaald."

In concreto betekent dat, dat er geen vrijstellingen meer worden verleend aan studenten die wel voor de helft van de vakken zijn geslaagd, maar niet aan de helft van het totale aantal punten komen.

Een voorbeeld kan dit wellicht verduidelijken. Student A behaalt in september '86 de volgende cijfers:

Fund. wijsbegeerte	12
Algemene taalkunde	6
Mod. Letterkunde	14
Nederl. taalbeheersing	0
Verkl. Eng. schrijvers	12
Beschavingsgeschiedenis	14
Totaal	58 (of 48 %)

Onder het oude regime zou die student daarmee vrijstelling hebben gekregen van de vakken Moderne Letterkunde en Engelse beschavingsgeschiedenis, vermits hij daarvoor een 14 behaalde en voor de helft van de vakken geslaagd is. In de nieuwe regeling heeft hij geen recht op vrijstellingen, want hij heeft in totaal geen 50% behaald.

Noodoplossing

Het moge duidelijk zijn dat studenten die in september een gelijkaardige uitslag behalen als student A benadeeld worden ten opzichte van vroeger. Uit een onlangs gedane navraag bleek dat binnen de fakulteit Toegepaste Wetenschappen ongeveer de helft van de bissers met vrijstellingen vorig jaar tot de klasse van student A behoorden. De kans is dus groot dat er volgend jaar minder vrijstellingen zullen zijn. Maar het was dat of helemaal geen vrijstellingen.

Vermelden we tenslotte nog dat de nieuwe regeling geen enkele invloed heeft op de vrijstellingen voor tweede zit, noch op die voor praktika, seminars en oefeningen voor een bisjaar, waarvoor het toekenningscijfer trouwens een 12 is. Voor diegenen die overschakelen van een andere unief, met een gunstiger regime (vrijstellingen vanaf 12 of 13), naar de KUJ geldt dat ze zich aanpassen aan het regime van hier en omgekeerd.

Het wordt dus in de toekomst opletten geblazen. Als we je een goede raad mogen geven: vermijd nullen (dus ga geen F meer vragen), want ze halen je algemeen gemiddelde alleen maar naar omlaag. En precies dat kan je bij de eindafrekening missen als kiespijn.

Rudi Lanssens

Van muskulisme naar maskulisme De bevrijding van de man

Het feminisme heeft, vooral na de tweede wereldoorlog, een enorme opgang gemaakt, en al bevernen feministen dikwijls dat de gelijke behandeling van man en vrouw nog lang geen feit is, te term is toch stevig ingeburgerd. Bij het horen van het woord maskulisme echter fronsen zelfs veel mannen de wenkbrauwen uit onbegrip. Uit het gelijke aantal lettergrepen en dezelfde uitgang van beide woorden kan men terecht besluiten dat het maskulisme een tegenhanger is van het feminisme, en dus opkomt voor de rechten van de man. Al kan dit, vooral vrouwen, gek in de horen klinken, indien we Hugh de Garis mogen geloven zijn er tamelijk veel nadelen verbonden aan een mannenbestaan. De lijst van grieven die hij formuleert is in ieder geval indrukwekkend.

Hugh de Garis is 38 jaar oud en van Britse nationaliteit. Hij doet in Leuven een onderzoek in verband met computers. Vanaf 1976 is hij geïnteresseerd in de problemen van de man en hij heeft een grote rol gespeeld in de bewustmaking van het Europese publiek op dit gebied.

Volgens de Garis zijn de problemen van de man lang verborgen gebleven omdat de man lijdt aan een 'mannen-

hullen-niet'-syndroom. Dit verschijnsel is, als zovele andere, historisch verklaarbaar. De Garis stelt de industriële revolutie verantwoordelijk voor de creatie van het beeld van de man die zijn gevoelens niet toont.

Alimentatie

In de vroege industriële periode namen alle leden van de familie deel aan het arbeidsproces. Omwille van de vreselijke voorwaarden echter waaronder de kinderen in de 19e eeuw moesten werken, werd de kinderarbeid afgeschaft. Bijgevolg moest de moeder volledig instaan voor de opvoeding van de kinderen, terwijl de vader ervoor moest zorgen dat de familie te eten kreeg. Emotioneel mocht de zoon zich niet uiten, want hij moest gehard zijn voor een werkersbestaan.

In deze eeuw ondervindt de man nog steeds de gevolgen van deze historisch gegroeide situatie. Op verschillende gebieden wordt hij gediscrimineerd. Het verschil tussen de pensioenrechtige leeftijd van mannen en vrouwen is één van die discriminaties. Nochtans is dit door de jongste regeringsmaatregelen (pensioen voor man en vrouw op 65 jaar) in België wel achterhaald.

Ook komt de Garis aandragen met het eeuwige verwijt dat vrouwen in tegenstelling tot mannen geen legerdienst moeten vervullen. Dat mannen geen wettelijke zeggenschap hebben in de beslissing over het al dan niet onderbreken van een zwangerschap, vindt hij ongeoorloofd in een tijd waarin steeds minder te werken valt en steeds meer mannen tijd hebben om

zich met de opvoeding van de kinderen bezig te houden. Indien mannen werkelijk kinderen willen, vindt de Garis het ontoelaatbaar dat de vrouw eigenmachtig de beslissing zou nemen om abortus te plegen.

Ook het nog steeds in zwang zijn van het gebruik om bij een scheiding de kinderen aan de moeder toe te wijzen en de vader alimentatiegeld te laten betalen is hem een doorn in het oog. De 'joint custody' waarbij man en vrouw gezamenlijk de kinderen opvoeden na een scheiding, ziet hij als de enige oplossing voor het probleem van de toewijzing van de kinderen.

Dat de staat geen weduwnaarspensioen betaalt en het vaderschapsverlof na de geboorte van een zoon of dochter korter is dan het moederschapsverlof, vindt de Garis ook een discriminatie. Ik dacht nochtans dat het verschil in de fysieke toestand van man en vrouw daarvoor bepalend was. Onbetwisbaar is wel dat de man zwaardere straffen krijgt voor een vergrijp dan een vrouw en dat hij ook de meest gevaarlijke jobs heeft.

In tegenstelling tot de feministen, die er geleidelijk in geslaagd zijn de steun van de overheid te krijgen om hun rechten ingang te doen vinden, hebben de maskulisten nog steeds moeite om hun problemen te laten erkennen. Zij sturen dan ook aan op meer begrip vanwege de regering.

De psychologische problemen van de man die de Garis aanhaalt zijn al even veelvuldig als de juridische. Zijn stelling van de 'gender alienation' is

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejahr en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

dat het gedrag van een groep anarchisten (ik beschouw die term niet als een scheldwoord) de studentebeweging helemaal niet ten goede komt. Er is onder de huidige studentenbevolking sprake van een vrij grote onverschilligheid (verrechtsing als je wil). De centrale vraag voor iedereen die begaan is met de studentenactie is hoe je best met die situatie kan omgaan. Dit is m.a.w. een vraag van strategie. Ik ben ervan overtuigd dat een aanzienlijk deel van de studenten nog wel te mobiliseren is voor verdere actie, ondanks het feit dat zij niet direct zwaar geëngageerd zijn. De vraag is nu: gaan we verder met een kleine, harde kern van mensen die toch al overtuigd zijn, of proberen we met alle middelen die te smalle aktiebasis te verbreden. Ik ben voorstander van de tweede strategie. Dat betekent volgens mij geen compromis of verzwakking, integendeel. Als wij alleen met een harde kern verdergaan, blijft er binnen vijf jaar niets over. Ik vind het principe van de demokratisering een veel te belangrijke zaak om het zomaar te laten verdwijnen. De vorige studentengeneraties hebben gevochten voor een aantal verworvenheden en het is onze plicht om die te vrijwaren voor al de studenten die na ons nog zullen komen. De brede werking van de ASR, ondersteund door een degelijke kringwerking is daartoe

de enige garantie. Alleen als wij ons (terug) echt richten op de studenten en hen duidelijk maken, in verstaanbare taal, wat iets als 'demokratisering van het onderwijs' betekent, dan kan er iets overblijven van het ideeëngoed dat de laatste 25 jaar is opgebouwd. Ook alleen dan zullen de studenten inzien dat het onderwijs niet losstaat van de andere geledingen van de maatschappij, en dat wij als studenten ook een sociale verantwoordelijkheid hebben tegenover bv. de arbeiders. Dit soort strategie is er een van lange adem en veel discipline, maar het is volgens mij de enig mogelijke.

Jan Mertens

Nobelprijs

Na het lezen van het artikel "Van het westelijk front geen nieuws" uit Veto 28 vind ik dat de Veto-ploeg Eddy Daniels maar eens dringend moet voordragen voor een Nobelprijs. Welke, dat doet er niet toe, want uit de toon waarin bovenvermeld stuk werd geschreven — het is niet het eerste trouwens — blijkt erg duidelijk dat E.D. zoniet de hele, dan toch een groot stuk van de wijsheid in pacht heeft.

Nog afgezien van het feit dat in het artikel helemaal niets relevant verteld wordt, heb ik me wel fel geërgerd aan de aanmatigende arrogantie waarmee dit stukje doorspekt was. Kritiek over de hele Tsjernobil-affaire is er heel zeker te geven, maar E.D. ontpopt zich tot een kritikaar die blijbaar in de onfeilbaarheid van eigen mening geloof. Zijn "kritiek" is op zijn minst eenzijdig te noemen en nog holler dan de inderdaad af erg holle woorden van bv. Miert Smet. (opm.: de Sovjetunie zegt helemaal niets)

Waar E.D. tenslotte de omnipotentie haalt om de nucleaire sektor als onzin en niet-wetenschap te bestemmen is mij wel een raadsel. Misschien kan hij zich eens tot prof De Meester wenden om er zich van te overtuigen dat men daar minder lukraak handelt dan hij dat in zijn kritiek doet.

Bescheidenheid blijft de mens sieren.

Geert Lowet

Dada Faze

Omdat Faze was en niet meer is, en omdat wij het niet kunnen laten te reageren op het dadaïsme van W. Koninckx, zie lezersbrief.

Faze-reporter Koninckx zou op een verzoeningsvergadering gehoord hebben uit de mond van Historia: "Er komen gewoon enkele KRUL-kringen terug naar de ASR." Fout is dat!

Wanneer Romania-preses in het vuur van zijn betoeg laat vallen dat "er in Historia zelfs de mening heerst dat de verzoening niet meer is dan een paar KRUL-kringen die weer bij ASR aansluiten, is dit géén Historia-standpunt, maar een ongelukkige weergave van een fout geïnterpreteerd feit. Dat ondergetekende dit niet kon rechtzetten op de vergadering zelf, was te wijten aan de tumultueuze rommelstreek die er heerste. Op de volgende verzoening — waar Romania noch Faze aanwezig waren, jammer voor hen — werd ons standpunt onduidelijk weergegeven: de historici staan volledig achter de verzoening; alle kringen en raden moeten herenigd worden in een nieuwe (!) koepel. Iedereen die de splitsing van nabij gevolgd heeft, moet toch weten dat de "oude" ASR, de huidige ASR en de nieuwe koepel drie verschillende organen zijn, kwa ledenaantal en vooral kwa structuur.

Dat een koppigaard in ons presidium dit niet wil inzien, dat Romania-preses dit God-weet-hoe opgevangen heeft en in volle vergadering verkondigd, en dat Faze het dan nog (bewust?) fout weergeeft, zijn spijtige zaken die bij de delicate verzoeningskweste totaal uit den boze zijn. Verscheidene keren reeds werd erop gewezen dat het van belang is dat iedereen "wat op zijn woorden let". Het publiceren van totaal uit hun verband gerukte en soms foutieve citaten komt dan ook bij velen over als een misplaatste grap. Trouwens, het hele Dada-artikel doet pijnlijk scherp denken aan een laatste Faze-poging om de verzoening te boycotten.

Annie Pijcke

Personeel in staking

Boycot inschrijvingen

Het Pinksterplan, het reigeringskonklaaf, de St.-Annaprijs, veel gehoorde en besproken woorden van de laatste dagen, of moet ik zeggen weken? In ieder geval, ze hebben allemaal één ding gemeen, het gaat over besparen! En de onderwijssektor wordt zeker niet gespaard. Coens evolueerde op dit vlak van 'helemaal niets' inleveren naar 'maximale inleveringen'.

het rekenen hoe dit rampenplan kan uitgevoerd worden. Dit zag eruit als volgt: maaltijdprijzen met 15 fr omhoog, huurprijzen in de peda's 750 meer per maand (dit betekent trouwens ook een stijging in de privee, de universiteitspeda's hebben immers op die wijze geen enkel drukkend effect meer op de huurprijzen). Vier personeelsleden weg in de kinderdagverbijven, vijf à zes kuisvrouwen zouden op 'natuurlijke wijze' kunnen afvloeien. De centrale bewakingsdienst zou afgebouwd worden. De ekstra toelagen die soms uitgekeerd worden aan studenten in financiële moeilijkheden zullen verdwijnen.

Staking dus in Gent, Brussel en Antwerpen. Wanneer volgt Leuven?

Het is misschien — in eksamentijd — niet het beste ogenblik om de studenten een dag of een week of een maand zonder eten te zetten. Het is in ieder geval op lange termijn het beste middel om ervoor te zorgen dat de studenten volgend jaar nog min of meer goedkoop kunnen eten of een betaalbaar dak boven hun hoofd hebben. Een middel om personeelsafdikkingen of afvloeiingen te vermijden of in te dijkken.

Vanuit de Algemene Studenten-Raad roepen wij alleszins op om volgend jaar je verhoogde inschrijvingsgeld niet te betalen. Wanneer je een beurs aanvraagt betaal je 2.500 fr, wanneer je zeker weet dat je niet voor een beurs in aanmerking komt, kan je verminderd inschrijvingsgeld betalen: dit is 6.500 fr. Je blijft daarmee wettelijk in orde. Verdere akties worden nog gepland. We houden je op de hoogte.

Zij spreken over een halvering van de sociale toelagen gekoppeld aan de 'vrije' vaststelling van het inschrijvingsgeld met maximum het dubbele van het bij KB vastgesteld minimum. Dat kan dus betekenen dat je volgend jaar 22.000 fr inschrijvingsgeld moet betalen! En een halvering van de sociale sektor betekent van meer betalen aan de kassa van Alma en voor je kot, en/of personeel afdanken. Maar een restaurant zonder personeel draait ook niet meer. In Leuven bijvoorbeeld zit de Alma kwa personeelsbezetting echt aan het absolute minimum.

Betaal niet

In Gent (RUG), Brussel (VUB) en Antwerpen (Ruca) is het personeel van de sociale sektor dan ook in staking gegaan. In Gent is één studentenrestaurant gesloten geweest, het andere serveerde slechts één schotel.

Ook in Gent is men trouwens al aan

Gilberte Boeckmans

Vademecum voor de leraar

Wie als kersverse leraar de beroepspraktijk instapt, heeft vaak moeite om overeind te blijven. Aan de ene kant is er de aggregatieopleiding in strikte zin die, dat weten we nu onderhand wel, niet meteen van het allerhoogste niveau is.

Hoewel er de laatste jaren heel wat aan de weg is getimmerd, blijft de lerarenopleiding een zwak broertje aan de universiteit.

Aan de andere kant willen beginnende leraars wel eens last hebben met het complexe netwerk van statutaire, juridische en administratieve regels waaraan hun beroep onderhevig is. Om die laatste nood te lenigen en aldus een zekere leemte in de eigenlijke lerarenopleiding op te vullen, hebben een aantal mensen, onder leiding van G. Tistaert en M. Gilleir en min of meer in opdracht van het Interfakultair Centrum voor Aggregatie, een *Vademecum voor de leraar* in elkaar geknutseld. Dat verscheen onlangs bij Acco.

Drieluik

Het *Vademecum* bestaat uit drie delen. Het eerste daarvan beschrijft de loopbaan van de leraar, met daarbij vooral aandacht naar het solliciteren, de bezoldiging, de verloven en de vakantieroeping, de veiligheid en aansprakelijkheid en de verschillende statuten van het onderwijzend personeel. De geboden informatie heeft telkens betrekking op alle netten van het onderwijs, zij het dan niet altijd even gedetailleerd voor alle netten.

Deel twee beschrijft uitvoerig de structuur en de funktionering van het onderwijs. Vragen als "wie organiseert het onderwijs?", "welke zijn de ver-

schillende richtingen binnen het onderwijs?" en "tot welke soorten van diploma's en getuigschriften geven deze richtingen toegang?" krijgen hier zeker een bevredigend antwoord. De geboden informatie is beknopt genoeg om overzichtelijk te blijven zonder evenwel onvolledig te zijn. Dat is ook het geval voor het derde deel, dat handelt over enkele belangrijke systeemkenmerken en het funktioneren als leraar in eens school. Lesgeven impliceert immers veel meer dan louter overdracht van kennis. Een leraar is in de eerste plaats een begeleider, zowel van groepen als van individuen, en dit via klasseraden, persoonlijk contact, enzovoort.

Maar ook de leraar zelf dient te worden begeleid, door de centra voor beroepsvervolmaking, de leraren-groep van een school, de inspectie. Vooral het laatste deel sluit nauw aan bij de eigenlijke aggregatieopleiding, en din die zin is de titel "Didaktische en pedagogische informatie" veelzeggend. De volledigheid van het *vademecum* wordt achteraan nog eens geïllustreerd door een overzicht van de meest recente officiële teksten en een register.

Het *Vademecum voor de leraar* is geen echt leesbaar boek geworden. Het bevat heel wat tekstmateriaal dat zo uit het staatsblad is geplukt, en dat is eerder zware kost voor de oppervlakkige lezer. Maar dat is nu eenmaal, volgens de auteurs, de prijs die je moet betalen om zo korrekt mogelijke informatie te verkrijgen. En die krijg je als lezer dan ook, zodat het werk in zijn functie als naslagwerk voor de beginnende, onwetende leraar zeker geslaagd mag genoemd worden.

(RL)

"Vademecum voor de leraar", G. Tistaert en M. Gilleir (red.), uitg. Acco (1986), 216 p., 345/295 fr.

Megafoon (2)

In verband met de twee 'megafoon-lezersbrieven' (15 en 22 mei) zou ik het volgende kwijt willen. Ik wil mij aansluiten bij het standpunt van Marcel Lauwers. De zaak van de demokratisering van het onderwijs en van de studentebeweging in het algemeen is op dit moment veel te belangrijk om ze op de helling te laten zetten door een onverantwoorde houding van een kleine groep. Ik geloof

Veto, jaargang 12 nr. 30, dd. 29 mei 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredaktie: Pascal Lefèvre en Bert Malliet

Redaktiesekretaris: Filip Huyzentruyt

Redaktie: Kris Blykers, Geert Coene, Eddy Daniels, Marc Heeren, Jan Huysse, Erwin Jans, Marc Sys, Didier Wijnants

Fotografie: Geert Coene, Peter Vermeire

Zetwerk: Paul Bijmans, Wouter Colson, Marc Heeren, Filip Huyzentruyt, Didier Wijnants

Layout: Lia Baudouin, Kris Blykers, Filip Huyzentruyt, Pascal Lefèvre, Koen Van Muylem, Didier Wijnants

Medewerkers: Lia Baudouin, Gilberte Boeckmans, Peter Breugelmans, Hilde Devoghel, Toontje Lager, Rudi Lanssens, Herman Meuldermans, Yo Peeters-Greenman, Koen Van Muylem

Eindredaktie: Didier Wijnants

Oplage: 8000 exemplaren

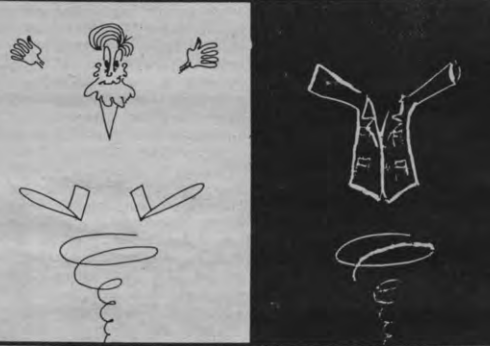
Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 60,-; niet-studenten: 250,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

PROF-VER-BLIN-DEND !!!

STUDENT ABRAHAM S. NA EEN GESLAAGD PROEF-(BUIS-)WERK

acco-LABOJASSEN

WITTER dan WITST

voor STUDENTEN die zich willen ONDERSCHIEDEN

tel. 016/23.77.31 - 22.12.49 - 23.35.20
verkoopcentrale tiensestraat 129-134-136-138 - leuven

Een reukje aan het Van Dalekollege

In het Van Dalekollege op de Naamestraat worden binnenkort naast de Studentenvoorzieningen ook een 80-tal studentenkamers gehuisvest. Het heeft geen haar gescheeld of het beheer van die kamers werd ontrokken aan de bevoegdheid van de sektor Studentenvoorzieningen. Geen sociaal huisvestingsbeleid dus. Welke krachten spelen hier achter de schermen en hoe is het allemaal in zijn werk gegaan? Alleszins gaat professor Sabbe, de vorige voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), hier niet vrijuit.

Iedereen zal wel gemerkt hebben dat het Van Dalekollege dichtig gerestaureerd wordt. Men hoopt in oktober het werk afgemaakt te hebben en daar de Studentenvoorzieningen — momenteel gehuisvest in de Bogaardenstraat en de Jan Stasstraat — en een tachtigtal studentenkamers onder te brengen.

Geen sociaal beleid

Wat betreft dit laatste heeft men op het bureau van Akademische Raad (BAR) — onder voorzitterschap van wijlen Piet De Somer en op voorstel van Maurits Sabbe — een nogal eigenaardige beslissing genomen.

Voor het beheer van het Van Dalekollege en de begeleiding en animatie van de studenten werd L. De Fleurquin, een prof aan de faculteit theologie, op voorstel van Sabbe aangeduid. Hier kunnen een aantal vragen bij gesteld worden. Wat het beheer betreft, was er oorspronkelijk geen sprake van een sociaal huisvestingsbeleid. Welnu, de huisvestingsdienst houdt zich onder andere daarmee bezig. Het houdt in dat de peda's die onder de sektor Studentenvoorzieningen vallen, gesubsidieerd zijn, waardoor de huurprijzen gedrukt kunnen worden. Bovendien bestaan er daar verschillende categorieën huurprijzen, afhankelijk van het inkomen van de ouders. Dat Sabbe als toenmalig voorzitter van Studentenvoorzieningen met dit beleid geen rekening wenste te houden voor het Van Dalekollege zegt genoeg over zijn bezorgdheid omtrent de sociale sector.

Ter verduidelijking willen we stellen dat de huidige voorzitter van Studentenvoorzieningen, Prof. R. Mascaléin, in deze zaak geen schuld tref. Integendeel, op het BAR heeft hij tegen deze beslissing met betrekking tot het Van Dalekollege krachtig geprotesteerd. Daar zou men de vroegere misstappen ingezien hebben en er is beslist dat het beheer van de studentenkamers in het Van Dalekollege nu wel onder de bevoegdheid van Studentenvoorzieningen zou vallen, met andere

woorden dezelfde prijzen en toekenningscriteria als in andere peda's. Meteen is de scherpste kant van dit schandaaltje wat afgerond.

Geen antwoord

Nochtans blijven er nog vragen onbeantwoord. Wat is nu nog de functie van prof. L. De Fleurquin, eenmaal het beheer toevertrouwd is aan Studentenvoorzieningen? Nu hij enkel nog de animatie en begeleiding van de studenten mag verzorgen, lijkt hij er

een beetje voor spek en bonen bij te lopen. Waarom heeft priester Sabbe daarvoor priester Fleurquin voorgesteld?

Uiteraard is er in een peda iemand nodig, zoals er in elke peda een verantwoordelijke is. Waarom werd deze zaak in het Van Dalekollege niet verdeeld onder de huidige verantwoordelijken van de peda's? Deze formule zou, net als de huidige, niet voor bijkomstige kosten gezorgd hebben. Waarom zal de administratie van de studentenkamers in het Van Dalekollege gedaan worden door de directie van Studentenvoorzieningen en niet door de huisvestingsdienst, wat ons het meest logisch lijkt. Op deze talrijke vragen hebben we nog geen antwoord. Het blijken even zoveel tekenen aan de wand te zijn dat én het beleid én het personeel van de huisvestingsdienst systematisch genegeerd

worden.

En petit comité

Over het meest ergerlijke van gans deze zaak hebben we het nog niet gehad. Opdat Sabbe zijn bedoelingen voor de RvS zou kunnen verstoppen, achtte hij het noodzakelijk over het Van Dalekollege te spreken op het bureau van Akademische Raad — en petit comité wordt alles veel efficiënter beslist, weet je wel — en bovendien werd de RvS slechts ingelicht eens de beslissing genomen was. Ware het niet logischer dat over sociale problematieken eerst op de RvS gepraat wordt? Kwastie van de bevoegdheidsverdeling tussen RvS en Akademische Raad een beetje te respecteren en de mensen van de betrokken diensten niet voor schut te zetten. Want ze verdienen beter.

Marc Sys

Quousque tandem...

Het Sint-Annakonklaaf is afgelopen. De ministers hebben er wild om zich heen gehakt, onder andere in de onderwijsbegroting. Vijftienduizend jobs minder is geen lachertje meer en het is nog de vraag in hoeverre door die afbouw de kwaliteit van het onderwijs zal aangetast worden. Hier legt de regering een ernstige hypoteek op de langetermijntoekomst van dit land. Ook voor het hoger onderwijs zijn er enkele drastische maatregelen uit de toverhoed gekomen. Vooreerst is er de numerus clausus in geneeskunde. De eerste kandidatuur zal er niet meer gebist kunnen worden; een eerste stap in de richting van een steeds meer elitair en ontoegankelijk onderwijs. De afstand arts-patiënt zal er niet kleiner van worden; een gemiste kans om onze zieke gezondheidszorg te saneren en te demokratiseren. Verder is er de beslissing om het inschrijvingsgeld vrij door de universiteiten zelf te laten bepalen tussen tien- en twintigduizend fr, met daaraan gekoppeld de halvering van de sociale toelagen. Bovendien worden deze toelagen gevoegd bij de gewone academische betoelaging waardoor ze de facto niet meer tot de bevoegdheid van de Raad voor Studentenvoorzieningen behoren. In de toekomst zal het Bureau van Akademische Raad bepalen hoeveel er gespensd wordt aan de sociale sector.

Twee scenario's liggen voor de hand. Ofwel vraagt de universiteit een drastisch verhoogd inschrijvingsgeld om de sociale gelden tot het huidige nivo te kunnen bijpassen. Ofwel blijft het inschrijvingsgeld behouden maar wordt de sociale sector effectief gehalveerd. In beide gevallen is de student de dupe. Ofwel betaalt hij zijn eigen sociale voorzieningen, wat een schrijnende contradictio in terminis betekent, ofwel worden de sociale diensten sterk teruggeschroefd en/of veel duurder. De besparing wordt in beide gevallen met het volle gewicht op de studenten afgewenteld. De financiële drempel tot het universitair onderwijs wordt nogmaals verhoogd, de demokratisering weer eens met voeten getreden.

De regering speelt het spel erg handig. Zij schuift de verantwoordelijkheid voor het verhogen van de inschrijvingsgelden en voor het afbouwen van de sociale sector af op de universiteiten. De universitaire overheid wordt medeplichtig gemaakt; ook die zal een gedeelte van het protest moeten inkasseren. Bovendien komt de regering haar verplichting i.v.m. de financiering van de sociale sector niet na, zoals die vastgelegd is in de wet van '60. Er is zelfs sprake van duidelijke misleiding. Toen Coens enkele maanden geleden bezoek kreeg van een studentendelegatie, wuifde hij alle bezwaren weg met de bewering dat de besparingen zouden beperkt blijven tot een verhoging van het inschrijvingsgeld met duizend frank en het blokkeren van de sociale toelagen op het nivo van '85. Ondertussen weten we wel beter.

Rektor Dillemans, deze regering komt haar wettelijke verplichtingen niet na, tracht haar politieke verantwoordelijkheid te ontvuchten door u medeplichtig te maken en heeft ons allemaal maanden lang voor de gek gehouden. Hoe lang noch duurt uw stilzwingen?

Herman Meuldermans

De restauratie van het Van Dalekollege is niet alleen aan de buitenkant gebeurd, ook intern werden vooroorlogse gewoontes weer gerestaureerd: een geestelijke die zorgt voor de animatie en begeleiding van de inwonende studenten. (foto Veto)

Ekspansie katholiek onderwijs Is Leuven te links?

Op een moment dat gans het land stuiptrekt onder de verwoede besparingskoorts, aangestoken door onze populaire roomblaue regering, vindt men in bepaalde katholieke onderwijsmogelijkheden om aan expansie te doen.

Het gaat om het Brusselse St. Lukas en het Antwerpse UFSIA. In de eerste

instelling is men zinnens een afdeling *Communicatiewetenschappen* te openen, in de tweede instelling zal vanaf volgend academiejaar het aanbod verruimd worden met een afstudeermogelijkheid in de politieke wetenschappen.

Bij deze ontwikkelingen kunnen we ons alleszins vragen stellen. Waarom is het nodig dat een hogeschool als St. Lukas een diploma wil afleveren dat gelijkwaardig zal zijn aan dat van het departement Communicatiewetenschap van de Faculteit Sociale Wetenschappen van onze eigenste KUL? Dit

is regelrechte concurrentie, concurrentie die bovendien zeer onnodig is, onder andere omwille van de — blijkbaar niet voor iedereen geldende — besparingen in de onderwijssector. Hetzelfde geldt trouwens voor de UFSIA.

Katholiek offensief?

Dat dit alles gebeurt binnen dezelfde zuil — de katholieke — maakt er omzeggens een klucht van. Een klucht waarmee in ieder geval de mensen van Sociale Wetenschappen groen lachen.

Het waarom van deze initiatieven zal wel ergens bedolven liggen onder een stapel "vertrouwelijke documenten", zodat we er alleen maar kunnen naar gissen. Eén mogelijkheid is bijvoorbeeld de door het episkopaat vastgestelde "ontkerstening" van de Leuvense faculteit, die blijkt uit het feit dat de betreffende cursussen niet voldoende de ware katholieke geest uitstralen, waardoor het onderwijs in dit vakgebied en ook bijvoorbeeld de BRT, volgeraken met katholieken die naam onwaardig.

Indien dit de reden zou zijn, ziet het er voor de Pol- en Sok-studenten van Leuven niet goed uit. Zij vallen immers tussen twee stoeien op het gebied van tewerkstelling: door de concurrentie met "echte" katholieken worden ze niet meer aangenomen binnen deze zuil en, komende uit een katholieke universiteit, maken ze geen kans binnen een andere zuil. Het is natuurlijk zomaar een veronderstelling.

Misschien dat de twee instellingen afzien van hun plannen wanneer ze één van de recentste *Topics* toegestuurd krijgen, een blad dat hen toch niet vreemd kan zijn. Hierin stond immers nog maar eens te lezen over de "vuilbak" van de universiteiten, zijnde — inderdaad — de faculteit Sociale Wetenschappen.

Marc Sys

Verboden te bissen

De numerus clausus is er

Ondanks het verzet van alle Vlaamse universiteiten is de regering toch van plan een numerus clausus door te voeren in de geneeskundefaculteiten. Vanaf volgend jaar zou het verboden worden om eerste kandidatuur te bissen.

Daarover is verleden maand reeds een akkoord bereikt.

De tweede voorwaarde betreft numerus clausus. Dit ligt voor de ACW-ministers moeilijker: niet alleen omdat zowel Coens als Dehaene zich meermalen fervent tegenstander noemden van numerus clausus, maar ook al omdat geen enkele unief de numerus clausus wil doorvoeren.

Dumpen

Maar ondertussen blijft Wynen maar schreeuwen om een numerus clausus. Om het naderend conflict te verdoezelen, wordt de numerus-clausus-problematiek in een interdepartementele werkgroep gedumpt. Daar hebben kabinetsmedewerkers van de eerste minister en van het kabinet van Coens en Dehaene zich over het

Eigenlijk is het allemaal reeds begonnen in januari dit jaar. Dokter Wynen — die de meest liberale gezondheidszorg verdedigt — vecht een politiek steekspelletje uit met minister Dehaene. Deze laatste gaat door de knieën, want Wynen verbindt aan het akkoord artsen-ziekenfondsen twee voorwaarden. De eerste betreft het statuut van ziekenhuisgeneesheer.

Over positieve diskriminatie

Diens brood men eet...

Economische zelfstandigheid is één van de doeleinden van de vrouwenemancipatie. Vrouwen zijn minder economisch zelfstandig dan mannen. Om die economische en financiële zelfstandigheid te vergroten, moet het betaald en onbetaald werk, eerlijker, gelijk voor mannen en vrouwen verdeeld worden.

Bovendien heeft een vrouw het moeilijker om tot de pensioengerechtigde leeftijd te komen. Ze neemt al vlugger een jaar verlof zonder wedde omwille van de kleine kinderen. In Zweden is de toestand inzake bevallingsverlof veel gunstiger, zowel man als vrouw kunnen er een bevallingsverlof van 2 à 3 maanden opnemen.

En toch is er al veel veranderd. De afgelopen 25 jaar werd de traditionele arbeidsverdeling tussen mannen en vrouwen, zowel binnenshuis als buitenshuis als minder vanzelfsprekend ervaren. Diskussies over verschuivingen in de taakverdeling binnen huis-

vrouwen actief in de beroepsarbeid, in 1982/83 was dat al 30,7%.

Steeds meer vrouwen starten bovendien een eigen bedrijf. De reeds ondernemende vrouwen treden meer in het daglicht. Zowel Knack, Humo als Veto publiceerden interviews met vrouwelijke ondernemers. Een punt dat in deze interviews telkens naar voor wordt gebracht als verschil tussen mannelijke en vrouwelijke ondernemers, betreft managementstijl. De vrouwelijke managementstijl die ook wel als *human interest* omschreven wordt, stelt de persoonlijke benadering centraal. (Bijvoorbeeld in de vorm van klantgerichtheid of in de vorm van een persoonlijker contact met de werknemers).

Rechts: het kleurrijke landschap van een layouter tijdens zijn creatie van een 'gat'.

Vetolayout

Eksamens afgeschafft?

Neen, helemaal niet, maar ondertussen ben je dit artikel aan het lezen, en dat telt tenslotte. Dit is nog maar één van de trukken die bij Veto worden toegepast: laat de hoofdtitel de aandacht trekken, en steek de informatie over de inhoud in de boventitel.

Layouten is een tweedimensionale bezigheid. Je vult een blad met tekst en foto's, en je hebt dus te maken met zeters en fotografen. Aan eerstgenoemde kan je lief vragen of ze een stukje tekst opnieuw willen zetten, laatstgenoemde worden kregelg als je een stukje foto omwille van plaatsgebrek amputeert. Layouten is dus een beetje vechten, maar de overwinning smaakt zoet, als je de kaas niet van je brood laat eten.

Trouwens, als Veto kaas was, mocht het geen Emmenthaler zijn. Waarmee we tot het **frekwent voorkomend** probleem bij de Veto-layout gekomen

zijn: de gaten. Een 'gat' is een akelig witte plek op een pagina, omdat er niet te weinig tekst is om ze helemaal te vullen. Horror vacui. Een aantal oplossingen: vullen met nonsens, tekst van de trukken die bij Veto worden toegepast: laat de hoofdtitel de aandacht trekken, en steek de informatie over de inhoud in de boventitel.

Layouten is ook spelen. Spelen met font 1, font 2, font 3, font 4, korps 5, korps 7, korps 8,5, korps 11, met KAPITALEN en onderkast, met punt-, lijn- en verlooprasters, met rood, met symmetrie en herhaling.

Layouten is je woordenschat verrijken met: streamer, waxer, data 89, controle 22, vlaggen, uitflitsen, picapunt, kolomcentimeter, Times, Megaron, Chelmsford, Clearface, en hoerejong.

Kunnen omgaan met schaar en lijm is leuk maar niet vereist. Voor het einde: zie elders in dit blad.

Kris Blykers

Vetofotografie

Argus met het glazen oog

Freek peutert in zijn zeg, Mortier droomt even weg, Coens bidt tot de Heer, en de Paus die lacht beminlijk. Betogen tegen de regeringsmaatregelen, een bierketting vormen, of zingen op het LBK-Songfestival. Veto kwam, zag en fotografeerde.

Fotografie is leuk. Fotograferen voor Veto is boeiend. Je kan de diverse personaliteiten voor je lens laten defileren, de manifestaties overtuigend weergeven. Maar ook kunstzinnige foto's krijgen hun plaats. Foto's waarbij je je eigen creativiteit ten volle kan aanwenden. Het mooiste van dit alles? Wekelijks worden jouw pareltjes in 8000 Veto's afgedrukt.

Natuurlijk moet de stap van belichte film over negatief tot afdruk ook gezet worden. En ja, ook dat doen wij zelf in onze eigen doka (donkere kamer). Elke dinsdagavond worden de films ontwikkeld, de foto's op maat afgedrukt en gerasterd. Het hele Veto-team is dan paraat om weer een nieuwe

Veto in elkaar te boksen. Misschien lijkt het erop dat wij "full-pro" werken; niets is minder waar. Zelfs Veto-grafen zijn maar gewone (hard zwoegende) amateurs. Hebben wij je interesse kunnen wekken? Kom dan eens langs in de 's Meiersstraat 5 voor een volledige en duidelijke informatie. Hoezo je kent niets van doka-, flits- en fotografie-techniek? Laat dat de struikelsteen niet zijn: we leren het je, en nog wel volledig gratis ook.

In ruil voor een engagement en een bijdrage tot de kameraadschappelijke sfeer bieden wij je de mogelijkheid een hoop ervaring te vergaren zonder de kosten van film en ontwikkeling. Een reflexkamera bezitten is wel aangewezen (als je er nog geen aangeschaft hebt kunnen wij je er wel een lenen). Zo je enkel geïnteresseerd bent in de doka, heb je alleen geld en wat handigheid mee te brengen.

Dus sluit je aan bij het VFF (Veto Fotografen Front) en maak je saai studentleven boeiend.

Peter Vermeiren
Geert Coene

Velen spreken in dit verband over het inhalen van een achterstand door vrouwen. Dit inhalen van een achterstand staat eigenlijk voor het opheffen van ongelijke machtsposities o.a. door mannen en vrouwen dezelfde posities te geven in het betaalde en onbetaalde werk. Het vrouwelijk recht op onbetaald werk, met andere woorden het recht op een uitkering wordt door de huidige regeringsmaatregelen in gevaar gebracht. Het vervangingsinkomen van de samenwonende vrouw wordt na twee jaar afgeschafft als het netto jaarinkomen van haar partner 500.000 fr. bedraagt. De financiële en dus economische zelfstandigheid van 90% van de werkloze vrouwen wordt aangetast. Want diens brood met eet...

Ontoegankelijk

Een andere regeringsmaatregel die de vrouwen als groep treft is de volgende: de pensioengerechtigde leeftijd van de vrouw wordt opgetrokken en **gelijkgesteld aan die van de man, nl. 65 jaar**. Man en vrouw gelijk voor de wet en dat is toch wat de vrouwenbeweging nastreeft? Inderdaad, de ongelijke positie tussen man en vrouw wordt opgeheven: beiden moeten tot hun 65 werken. Maar een dergelijke gelijkshakeling moet dan ook op alle terreinen doorgevoerd worden. De traditionele arbeidsverdeling tussen man en vrouw b.v. moet eveneens herzien worden. Nog te veel beroepen zijn ontoegankelijk voor vrouwen.

Diskriminatie bij Veto?

De Veto-redactie bestond in de afgelopen jaargang integraal uit mannen. Op zich een goede zaak voor maskulisten, maar wat met de feministen? De vraag dringt zich op of er iets aan het aangezicht van dit blad schort (nochtans steeds proper gewassen en keurig geschoren), ofis het vrouwelijke engagement niet aan een krankzinnige onderneming als Veto besteed?

De vrouwen zijn in elk geval ondervertegenwoordigd hier, en het is niet de bedoeling dat deze tendens bestendig wordt. Als stap in de goede richting heeft de redactie van Veto tenminste al een vrouwelijke redaktiesekretaris verkozen, m.n. Hilde Devoghel. Alhoewel de redactie van Veto nogal eens in de richting van de overheid blaft, heeft ze nog nooit iemand, laat staan een vrouw gebeten. Waar wacht je dan nog op om te komen meewerken. □

houdens (de huismannen worden talkrijker), in de wetgeving met betrekking tot belastingen en sociale zekerheid, in het personeelsbeleid van organisaties en bedrijven nemen toe.

Er is een toenemende deelname van vrouwen aan betaalde arbeid. De jaarlijkse groei in België bedraagt 2,2%. In 1960/61 was 19,9% van de

Positieve diskriminatie

Ondanks het groeiend aantal vrouwelijke ondernemers is er nog steeds sprake van een feitelijke ondervertegenwoordiging van vrouwen ten opzichte van mannen in het ondernemerschap. Dit betekent dat er momenteel nog specifieke belemmeringen zijn voor vrouwen om een eigen bedrijf op te zetten. En hier zit de positieve diskriminatie het daglicht.

Zowel vanuit de overheid als vanuit de particuliere organisaties moeten beleidsmaatregelen genomen worden die de vrouwelijke positie op de arbeidsmarkt verstevigen. Op de internationale vrouwenconferentie van Nairobi werd positieve diskriminatie als enig middel gezien om de positie van de vrouw op korte termijn te verbeteren. Positieve diskriminatie mag natuurlijk niet onttaarden in oneerlijkheid.

Het onderwijs heeft hierin een belangrijke taak. De bestaande stereotiepe beeldvorming over vrouwen moet ter discussie worden gesteld en zo mogelijk doorbroken worden. Door opleiding en onderwijs zullen méér vrouwen geschoold moeten worden en dat vooral in opleidingen die tot nu toe een oververtegenwoordiging van mannen kennen.

Tenslotte zou bevorderd moeten worden dat in besturen van ondernemersorganisaties en ook bij de banken meer vrouwelijke bestuursleden, adviseurs en managers in hogere functies komen.

Hilde Devoghel

Nog geen numerus clausus in de Vetoredactie

Veto gaat over enkele maanden zijn dertiende jaargang in. Laat dit ongeluksgetal jullie niet van de wijs brengen en vervoeg onze rangen, want ook volgend jaar zoekt Veto weer nieuwe redakteurs. Misschien vraag je je wel af wat het redaktiewerk zo allemaal inhoudt, daarom deze bescheiden inleiding...

De studenten die bij Veto komen werken, hebben meestal weinig of geen journalistieke ervaring. Veto is voor hun het geschikte klimaat om het vak onder de knie te krijgen — of beter in de vingers. Een aantal oud-redacteurs raakte trouwens verzeild in de zogenaamde grote pers: De Standaard, Het Volk, Fabiola, Topics, De Nieuwe, De Zwijger, Etcetera... Maar dat is natuurlijk niet het doel op zich, Veto is in de eerste plaats een weekblad van en voor de studentengemeenschap. Nu, wij beseffen maar al te goed hoe heterogeen die populatie wel is en daarom is het geen sinekure om wekelijks een vrij dun blad uit te geven, waar iedereen wat van zijn gading vindt. We menen dat we er alleen maar op vooruit gaan als onze redactieploeg zich nog verder uitbreidt. Elke week zijn er interessante onderwerpen die we niet kunnen behandelen bij gebrek aan mankracht en vooral bij gebrek aan vrouwkracht. Blijkbaar voelen weinig meisjes zich geroepen om de pen ter hand te nemen. Zoals ik al zei is er werk genoeg: debatten verslaan, interviews doen, persberichten samenvatten, teksten op stijl- en taalfouten corrigeren, dokumentatie opsporen...

Daarbij kan je gebruik maken van de Veto-infrastructuur: elektrische schrijfmachine, telefoon, kassetrekorder... Veto zorgt tevens voor een kleine opleiding. Dit jaar was er al de beknopte handleiding bij het schrijven van artikels. Hierin worden wat tips gegeven in verband met de technische aspecten: wat is een inleiding, waar

moeten tussentitels komen enzovoort.

Maar het grootste deel leert men uiteraard al doende en uit kritische opmerkingen van collega's. De redactievergaderingen zijn in dat opzicht wel belangrijk. Daar worden immers alle artikels besproken zowel op het inhoudelijke vlak als op het vormelijke vlak.

Natuurlijk kan men over een bepaalde aanpak van mening verschillen en wordt er gediskussieerd. Verder worden er op zo'n redactievergadering nog afspraken gemaakt waarover men in de toekomst zal schrijven, welke foto's er nog genomen moeten worden... Het is dus de plaats waar ideeën worden uitgewisseld en de Veto op papier wordt gemaakt. De concrete verwezenlijking is een ander paar mouwen. De persoon die daarin een centrale rol speelt is de eindredakteur. Hij moet er op toezien dat de artikels op tijd gezet zijn, zodat hij aan het layout-schema kan beginnen. Een eindredakteur moet de verschillende artikels over de 8 of 12 pagina's verspreiden. Voor de opmaak van het blad wordt hij bijgestaan door layouters, die het uiteindelijke uitzicht van Veto bepalen. De eindredakteur verzint wat onderschriften bij foto's en als de redakteur zelf geen moeite gedaan heeft dan moet hij ook nog een titel verzinnen.

Vous voyez, er is allerlei creatiefs te doen bij Veto. Onze deur staat voor jullie open, maar struikel niet over de drempel.

Pascal Lefèvre

Rechts: het kleurrijke landschap van een fotograaf in de donkere kamer.

Zoals je wel zal merken, is zettin geen sinekure. Het vergt heel wat konzentratie. Bovendien is de machine heel klein en licht. Het is een familieaangelegenheid en sociale leeuw eronder. tenminste als je verslaafd geraakt aan deze machine. (MH)

TERUGBLIK

Interview met Peter Persyn

De nieuwe koepel tussen hamer en aambeeld

Wellicht heeft iedereen wel gehoord dat er het afgelopen jaar problemen waren omtrent de naam Veto. Die spruiten voort uit het verloop van de verzoeningsvergaderingen, want sinds november zijn een aantal fakulteitskringen rond de tafel gaan zitten. De bedoeling was om het hangende geschil tussen de ASR en de KrUL van de baan te ruimen door de oprichting van een nieuwe koepel. Een verdeelde studentenbeweging is immers niet opportuun. Wat is er nu eigenlijk terecht gekomen van die slopende vergaderingen? Daarom een gesprek met de man die alles van zeer dichtbij gevolgd heeft: Peter Persyn, vice-preses van Medica, maar vooral de voorzitter van de verzoeningsvergaderingen, die het allemaal heeft moeten doorstaan...

Veto: Die nieuwe koepel is dat eigenlijk niet de ASR onder een andere naam, want de meeste principes van de ASR werden toch overgenomen?

Persyn: «Daar is veel van aan. De verzoeners hebben de doelstellingen van de ASR grosso modo overgenomen, omdat ze de waarde ervan algemeen inzagen. Wel wilden de meeste verzoeners naar de studenten en de academische overheid toe een bepaald imago rechtzetten. Het imago van de ASR: links, er valt niet mee te klappen...»

Veto: Dat nieuw imago zal in de praktijk toch niet zo gemakkelijk opgebouwd worden. Nu zien we bijvoorbeeld dat het toekomstige personeel van de koepel, allemaal vrijgesteld van de ASR geweest zijn?

Persyn: «Dit jaar hebben de vrijgestelden toch bewezen dat de studenten een belangrijk aandeel hadden in de werking. Het feit dat mensen, die in het verleden voor de ASR gewerkt hebben, opnieuw verkozen zijn, is misschien veeleer een kwestie geweest van personeelsgebrek. De herverkiezing is wellicht ook gebeurd in het vertrouwen dat die mensen hun werk naar behoren zullen doen en zeker geen misbruik zullen maken van hun positie...»

Veto: Hoeveel kringen zijn nu eigenlijk al toegetreden tot de nieuwe koepel?

Persyn: «Zo'n 19 kringen van de 29...»

«Op de laatste verzoeningsvergadering waren het er een 20-tal, misschien zijn er ondertussen nog standpunten ingenomen, ik heb het niet gevolgd.»

«Alleen Ekonomika, Farma en Muziekhistorische Kring hebben zich tegen de nieuwe koepel uitgesproken.»

Veto: Maar die drie 'dissidente kringen' mogen toch nog afgevaardigden sturen naar Sportraad en Kultuurraad. Ondanks het feit dat het merendeel van de verzoenende kringen vond dat men de koepel in zijn geheel moest aanvaarden en niet een stukje?

Persyn: «'t Is te zeggen, er waren 7 kringen tegen de deelname van die kringen aan Sportraad en Kultuurraad, 4 kringen waren er voor en 3 onthielden zich. Nu vind ik dat toch maar een kleine meerderheid. Zeven kringen die zouden beslissen over het lot van drie andere kringen op een totaal van 29...»

Veto: Maar zoals gezegd, die toelating is ook maar voorlopig. Er zijn heel wat gewichtige problemen naar volgend akademiëjaar doorgeschoven. Isergeen gevaar dat men de discussies nog eens zal overdoen. Had men niet beter nu de knoop doorsnakt?

Persyn: «Het was een geforceerde beslissing geweest. Op de vergaderingen na de paasvakantie bleek dat de spirit er niet meer in zat, omwille van begrijpelijke redenen: de eksamens stonden voor de deur. Het was moeilijk om de kringen nog te consulteren.»

«Om die zaken, die nu reeds

overeengekomen zijn, te consolideren en om een aantal praktische zaken te regelen (zoals de naam van de nieuwe koepel) komt er na de eksamens een werkgroep samen. We zullen dat allemaal op papier zetten, zodat men begin volgend akademiëjaar met een stevige basis van start kan gaan.»

Veto: Heeft de verzoening wel zin gehad en slopte zij niet teveel energie op, met het gevolg dat er minder op de raden werd gedaan en dergelijke.

Persyn: «Het heeft inderdaad veel energie gekost, maar het is niet zinloos geweest. Alleen al omdat het forum geschapen is voor een effectieve toenadering tussen de kringen. Op de vergaderingen zijn toch een aantal zaken vastgelegd, waarmee zelfs kringen, die nog niet toetraden zoals het VRG, vrede konden nemen. We hadden gewoon wat meer tijd moeten hebben...»

Kringafvaardiging?

Veto: Een verzoening tussen de kringen betekent nog niet een verzoening tussen de verschillende raden?

Persyn: «Dit jaar was er een toenadering tussen de kringen. De verzoening tussen de raden is een zaak voor de toekomst, de algemene sekretaris heeft daar wel een rol in te vervullen...»

«Ik denk dat er in de toekomst een betere coördinatie tussen de raden mogelijk en wenselijk is, maar een gezamenlijk optreden onder dezelfde

RECHT
VOOR
EDERE

slogan zie ik nog niet gebeuren. Ik zie het bijvoorbeeld wel mogelijk dat Sociale Raad met een standje aanwezig is op een sportevenement van Sportraad.»

«Het probleem met de raden is dat zijn werken met afgevaardigden van de kringen. Maar zoals op de laatste verzoeningsvergadering bijvoorbeeld nog eens bleken is, loopt er al snel iets fout met de kringafvaardiging. Wat het bewijs is dat er structureel iets fout loopt. Per slot van rekening heeft men te maken met individuen die zich voor een bepaalde zaak willen inzetten en niet met mensen die louter hun kring komen vertegenwoordigen.»

Veto: Je ziet de kringen nog altijd als de ideale pijlers voor een overkoepeling?

Persyn: «Lastige vraag. Dit jaar is gebleken dat de meeste kringen zich als de ideale vertegenwoordigers van de studenten zien. Wanneer men een zo groot mogelijk publiek wil bereiken, doet men dat best via de mini-beslissingsorganen van die kringen.

Daar tegenover staat wel dat de werking van een overkoepeling vlotter zou verlopen als je alleen met de geëngageerde studenten zou werken. De vraag is dan in hoeverre die koepel dan nog representatief is voor de studentenpopulatie in haar geheel. Het is nu al zo moeilijk...»

Pascal Lefèvre

De verzoening is nog niet volledig afgewerkt. Zo is er b.v. nog steeds geen naam gevonden voor de nieuwe koepel. Om deze praktische zaken te regelen wordt er een werkgroep opgericht. De eerste bijeenkomst van die werkgroep vindt op 4 juli plaats aan Alma 11 om 13.00 u. Alle geïnteresseerden en de mensen die op de laatste verzoeningsvergadering hun medewerking hadden toegezegd, zijn hiermee uitgenodigd voor die bijeenkomst.

De interne keuken van Kringraad

Toen men mij een tijd geleden, na afloop van een jaar hard werken, binnen de fakulteitskring vroeg: «en wat heb jij nu allemaal precies gedaan?», moest ik toch mijn eigen verbazing het antwoord schuldig blijven. Want ja, je doet wel heel wat, euh, rondlopen en van alles aankondigen en, euh, coördineren en zo. En nog veel meer natuurlijk. Maar dat in een vast takenpatroon gieten, is niet zo eenvoudig. Ik kan me voorstellen dat dat voor heel wat kringraders ook niet zo gemakkelijk is. Daarom dit artikel. Een overzichtje van er dit jaar op Kringraad allemaal is gebeurd. Een snelle blik achter de schermen ook. Want Kringraad is geen zaak van individuen. Kringraad, c'est nous et c'est vous!

toch geïnformeerd worden over de verschillende kandidaten. Dus werd er inderhaast een brochure'tje samengesteld met nog inderhaast aangenomen interviews met de kandidaten, dat aan de studentenkiezers werd rondgestuurd.

Knap werk van heel wat vrijwilligers binnen de o zo korte tijdspanne. Dat het onthaal van de eerstejaars in de Hallen daardoor af en toe zonder volk kwam te zitten (overigens een jaarlijks terugkerend euvel) werd er dan maar bijgenomen.

Inwijding

De vormingsdriedaagse in september werd zoals bijna ieder jaar een succes. De vers ingewijde nieuwe kringraad-vertegenwoordigers toonden zich in de rest van het jaar vrij actief.

Ook de info-avond rond Akademische Graden, Studiedruk en Aggregatie mag gerust een succes genoemd worden; er was veel volk, en de mensen toonden zich achteraf dermate enthousiast dat ze besloten om werkgroepen samen te stellen rond de drie topics i.p.v. de oorspronkelijk vooropgestelde twee.

«Dat die werkgroepen niet echt goed gedraaid hebben, is ook voor een stuk te wijten aan de omstandigheden; er dook weinig nieuwe informatie op, en andere, onvoorziene werkingspunten als de actie rond het regeerakkoord eisten de nodige aandacht op.»

De Algemene Vergaderingen verliepen over het algemeen in een sfeer die beter was dan vorig jaar, meer

ontspannen althans, opener misschien, met veel humor. Bovendien waren ze meestal ook korter, wat het concentratievermogen van de vergadersaars duidelijk ten goede kwam.

Verzoening

De afspraken om de verzoeningsdiscussies buiten de AV's te houden werden prima nageleefd. Dat er op een bepaald moment toch druk over al dan niet toetreding werd gepalaverd had niets met KrUL te maken, maar alles met DALI, de nieuw-opgerichte kring voor informatici. Dat DALI uiteindelijk, na rijp beraad, toetrad tot de ASR zal u wel niet verbazen.

Natuurlijk werd er op de AV's ook over heel wat «zwaardere» punten vergaderd, en al ik zeg zwaarder, dan doel ik vooral op punten die naar de Akademische Raad werden gebracht, of op de al eerder aangehaalde acties rond het regeerakkoord. De laatste vooral liggen de lezer ongetwijfeld nog vers in het geheugen. De verschillende betingden, de grote Staten-Generaal in Brussel met vertegenwoordigers uit het hele land, de aktiedag van 6 mei (om enkel de belangrijkste op te noemen), werden mede door Kringraad voorbereid en uitgevoerd. En hoewel de respons vanwege de studenten bij al deze acties niet altijd even denderend te noemen was (kan het de grote studentenmassa dan werkelijk niets meer schelen?), blijft het een grote verdienste van zowel Kringraad als Sociale Raad dat ze tegen die groeiende apatie bij hun eigen achterban in blijven vechten tegen de

plannen van de regering om van de universiteit opnieuw een elitair klubje te maken. Inspanningen zullen trouwens tijdens de komende weken en maanden nog opgevoerd worden nu de regering beslist heeft om de unief onbereikbaar te maken voor de lage inkomens (lees elders in Veto meer hierover).

Akademische Raad

Meer positief nieuws valt er te melden over de werking binnen de Akademische Raad waarin, zoals je weet, de studenten vertegenwoordigd zijn. Het begon met een positief onthaalde nota over de overtredingen tegen het eksamensreglement, een nota die trouwens mede door mensen van buiten de werking werd voorbereid. Naar de laatste berichten te oordelen zijn die overtredingen (te late uithangen van examenregelingen, ongeoorloofde verschuivingen) sterk afgenomen. Maar het blijft opletten en vechten gebazen.

Dat geldt ook voor de overigens erg degelijk voorbereide Zuid-Afrika-nota die Kringraad rond Nieuwjaar op de Raad indiende. De eis voor een academische boycot vanwege de unief werd immers afgewezen, maar enkele dekanen toonden zich er toch sympatisch tegenover, wat ons sterkt in de overtuiging dat het hier wel degelijk om een gerechtvaardigde eis gaat, die we zeker volgend jaar nog harder zullen kunnen maken. Enkele concrete plannen hier toe liggen inmiddels al ter tafel.

Een derde belangrijk punt waarover de studenten in de Akademische Raad duchtig hun woordje hebben meegesproken betreft de vrijstellingen voor een bisjaar. Deze kwestie, die al

van het vorige akademiëjaar aansloopte, kreeg mede onder druk van de studentenfractie een bevredigende oplossing door een aanpassing van het eksamensreglement (dewelke precies leest u elders in Veto).

Maar niet alleen de studenten-vertegenwoordigers op de Akademische Raad hebben dit jaar veel en nuttig werk geleverd. Dat deden ook de mensen die werden afgevaardigd naar de universitaire denkgroepen die dit jaar werden opgericht en die werken rond het onderwijsstatuut van de student, onderwijsvernieuwing, aggregatie, post-graduate, bijscholing en open universiteit. Herhaaldelijk werden de studenten binnen die verschillende denkgroepen dan ook gekomplimenteerd om hun inbreng of goed geschreven nota's. Of dat ook uit de besluiten van de denkgroepen zal af te lezen zijn, valt af te wachten, maar we doen ons best en blijven knokken voor dat zo belangrijke medebekker dat men ons in theorie wel volmondig gunt, maar waarvan in de praktijk nog steeds weinig te merken valt.

Een jaar is voorbij. Een jaar van hard werken onder niet altijd ideale omstandigheden. De oorspronkelijk verkozen vrijgestelde viel na drie maanden weg, werd vervangen door twee interim-vrijgestelden en tenslotte door een nieuwe vrijgestelde vanaf eind november. Het wegvallen van een gedeelte van de subsidies zorgde voor de nodige problemen. Maar we blijven volhouden, soms met voldoening, vaak met de moed der wanhoop. Hard labour is ons deel, maar wat geeft het: we hebben het altijd zo gedaan.

Rudi Lanssens

T E R U G B L I K

Interview met Michel Uytterhoeven 't Stuc: een moeilijk seizoen

Het afgelopen seizoen is voor 't Stuc nogal turbulent geweest. Niet zozeer kwa programmatische of inhoudelijk vlak, maar wel voor de organisatie zelf. Toen Klio in november besloot om officieel uit Kultuurraad/'t Stuc te stappen, werd een steeds weerkerend probleem opnieuw manifest: de plaats van 't Stuc in de 'studentenbeweging', en de manier waarop zo'n organisatie moet werken, werden het voorwerp van een voorlopig oeverloze discussie (zie kader). Maar er zijn nog andere problemen. 't Stuc heeft namelijk nogal wat moeilijkheden om financieel het hoofd boven water te houden. In de nabije toekomst hoopt men van de nationale overheid én van de academische overheid wel de nodige steun te krijgen, maar dat moet nog afgewacht worden.

Michel Uytterhoeven, verantwoordelijke voor de dansprogrammatische en voor het Klapstuk-festival, ziet de zaken momenteel wel in gunstige zin evolueren. "Ik verwacht dat de overheid ons de mogelijkheden zal bieden om verder te werken."

Moelijk

Veto: Het seizoen 1985-1986 kan, afgezien van het Klapstuk-festival, als een overgangsjaar bestempeld worden?

Michel Uytterhoeven: "Ja, maar het is vooral belangrijk dat het seizoen begonnen is met Klapstuk. Dat festival heeft veel energie gemobiliseerd en was ook heel geslaagd. Daardoor is het natuurlijk moeilijk om dat nivo voor de rest van het jaar vol te houden. Daar komt bij dat we vanaf augustus '85 geen BTK-project meer lopen hebben, zodat we feitelijk met minder personeel werken dan voorheen. Een aantal personeelsleden (Theo Van Rompay, Jan Ryckaert en Marcel Meus) heeft 't Stuc ook verlaten."

Veto: Zullen met de nieuwe programmatoren voor theater (Inge Callebaut) en film (Eddy Vaes) ook andere inhoudelijke akcenten worden gelegd?

Michel Uytterhoeven: "Dat is allemaal nog veel te pril om te beoordelen. Belangrijk is vooral dat we een financieel erg moeilijk jaar achter de rug hebben. De financiële moeilijkheden in verband met BTW-plicht en dergelijke, hebben zeer veel energie gevraagd van het personeel. Meer dan goed is voor een degelijke werking."

Maar ik vond het afgelopen jaar ook een heel meger jaar voor de studentenbeweging. Kultuurraad heeft van de studenten veel te weinig steun gekregen, integendeel. De studentenbeweging stelt zich nu op als een machtsorganisatie, die het totale zeggingschap voor zich opeist, zonder dat er ook een werkelijke interesse bestaat voor wat er in 't Stuc gebeurt."

"Kwaliteit"

Veto: Is dat geen verkeerde voorstelling van zaken? Dat er voor de werking van Kultuurraad zo weinig interesse bestaat, moet door 't Stuc toch ook als een probleem erkend worden. Dat werkt toch de idee van een 'studentenorganisatie zonder studenten' in de hand?

Michel Uytterhoeven: "Nee, nee. Meer dan ooit hebben we onze publieksbasis kunnen verbreden. Dat kan je makkelijk constateren aan de stijging van de Stuc-kaarthouders tot 1300. We hebben ons publiek ook verbreed door opnieuw rouwconcerten te organiseren. En in vergelijking met andere culturele centra in Vlaanderen doen we het heel goed. Dat is bijvoorbeeld makkelijk af te lezen als je de

publieksopkomst nagaat voor voorstellingen binnen projecten als 'Avanguardia Italiana'. Ik betreur alleen dat de studentenleiders, de kringafgevaardigden die het medebeheer van onze universiteit mee bepalen, zo weinig op de hoogte zijn van of participeren aan de culturele werking. Aan de basis van het probleem ligt het feit dat we niet alleen van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) subsidies ontvangen. De RvS-toelage maakt maar 25% uit van het totaal van onze inkomsten. Initiatieven die uitgaan van de studenten worden door ons gesubsidieerd volgens de criteria die de Algemene Vergadering (vertegenwoordigers uit de kringen) bepaalt. Maar naast die subsidiëring is het onze taak ook een getrofferd aanbod van kunstvormen te bieden. Ik denk dat dat thuishoort aan de universiteit; daarom willen wij een aanbod dat appelleert aan het intellectuele potentieel dat hier aanwezig is. Het gaat erom kwaliteit te bieden, en als de studentenbeweging daar wil tegenin gaan dan zal een gefundeerde inhoudelijke argumentatie nodig zijn."

Veto: Op de Stuurgroep in januari (een open brainstorm-vergadering met adviserende bevoegdheid) heeft Klio nochtans wel de kaart van de inhoudelijke kritiek getrokken. Die kritiek viel nogal dunnetjes uit, zodat het voor de voorstanders van de inhoudelijke werking van 't Stuc niet moeilijk viel om ze van tafel te veen. Maar ik heb de indruk dat 't Stuc daardoor heeft kunnen profiteren van een verdeeldheid onder studenten. Er is toch ook structurele kritiek op de organisatie?

Michel Uytterhoeven: "De Algemene Vergadering van studentenvertegenwoordigers (AV) heeft de hoogste beslissingsmacht. Zij heeft alle macht om alles te veranderen. Maar als professionelen willen wij voortdurend waarschuwen voor de complexiteit van het werk. Het voorstel om een AV te creëren die alle programmatische beslissingen zou nemen is onhaalbaar. Dat zou leiden tot 267 beslissingen per jaar. Bovendien kan 't Stuc niet de gemene deler zijn van de persoonlijke smaakjes van een aantal kringen. Wij kiezen heus niet voor de gemakkelijkste weg. De AV kan de programmatoren aan de deur zetten als ze dat wil. Alleen: macht zonder deskundigheid is blind, en ik ben het beu te discussiëren met mensen die niet van kunst houden."

Veto: Blijft het probleem dat het volgen van die AV niet bepaald stimulerend is, omdat dat beperkt blijft tot begrotingskwesties en dergelijke. Er is nu ook een voorstel geformuleerd om de inhoudelijke werking te stoeien op een aantal werkgroepen van studenten-vrijwilligers.

Michel Uytterhoeven: "Het is toch vooral een kwestie van gebrek aan interesse. Studenten die willen meewerken krijgen kansen. Maar je moet weten dat op prospectie gaan veel tijd vraagt. Ik vind het voorstel om dat in handen te geven van zo'n werkgroep dus nogal vreemd. Programmatie is een professionele taak en een full-time bezigheid. Dat is zo in alle culturele centra, en ik zie dus niet in waarom dat hier anders zou moeten."

Veto: Er is nu toch sprake om alvast met twee werkgroepen van start te gaan?

Michel Uytterhoeven: "Naast het gebruikelijke cursuspakket (dans, theater, video) willen we inderdaad twee groepen zoeken die rond heel concrete opdrachten met ons willen samenwerken en oplossingen bedenken. Rond de problematiek van de verbouwing van het Arenberginstituut (zie verder) zijn we al een half jaar aan het werk met een groep pas afgestudeerde architecten die zich het Temporary Office for Tentative Theater Architecture noemen. Die groep zal opgesteld worden voor nieuwe mensen die belangstelling hebben voor theaterarchitectuur. Het is een werk-

groep om de discussie tussen architecten, teatertechnici en Stuc-beleidsverantwoordelijken te sturen en te verdiepen.

Daarnaast komt er waarschijnlijk een werkgroep Schiereland. De naam alludeert op de BRT-talkshow Eiland, een programma over kunsten. We willen er nadenken over de plaats, de functie en het effect van de hedendaagse kunst in de samenleving. Uit die werkgroep moeten concrete voorstellen komen voor activiteiten (gesprekken, lezingen, publikaties) die een ruim publiek wegwijs kunnen maken in de kunsten."

Verhuizen

Intussen bevindt 't Stuc zich in volle metamorfose. Er zijn belangrijke reorganisatieplannen, waarvan op lange termijn veel heil wordt verwacht.

Zijdelings is in december '85 een aparte vzw Klapstuk opgericht, vooral om subsidie-technische redenen. De oprichting heeft de festival-organisatie nog 1,2 miljoen gemeenschaps subsidie opgeleverd. Nochtans is de kans groot dat de volgende editie van Klapstuk (in oktober 1987) tegelijk de laatste editie wordt. Toch zou de opgerichte vzw verder werken, zij het totaal anders dan nu. Belangrijk is dat die nieuwe vzw — net als het festival — maar voor de helft een Stuc-produkt is: in de Algemene Vergadering, die er identiek is aan de Beheerraad, zetelen 2 mensen van 't Stuc, 2 van het Festival van Vlaanderen en 2 externen.

De vzw Klapstuk wordt voorlopig nog beschouwd als een werktuig.

Michel Uytterhoeven: "Het is best mogelijk dat die vzw in de toekomst meer over het hele land werkzaam zal zijn. Misschien zal het ook meer een organisatie van eigen produkties zijn, maar hoe dat concreet moet lopen ligt nog lang niet vast. Maar de kans is inderdaad groot dat het festival van 1987 het laatste wordt in die vorm. Vooral omdat er zich voor 't Stuc totaal andere en betere perspectieven aandienen indien we kunnen verhuizen naar het Arenberginstituut aan de Naamsestraat."

Veto: Die plannen rijpen al jaren. Is dat project nu in een beslissende fase?

Michel Uytterhoeven: "Ja, op het bureau van Akademische Raad wordt die zaak momenteel onderzocht. Het project lijkt ons van doorslaggevend belang voor de toekomst van 't Stuc. Het is in de eerste plaats de bedoeling opnieuw een echt centrum te creëren, een ontmoetingsplaats met een rijk cultuur aanbod. Maar de verbouwwerken zouden wel duur uitvallen. Momenteel zijn we de technische kanten daarvan aan het onderzoeken met een aantal architecten. Er zou in de eerste plaats een teaterzaal annex bar moeten komen. Op lange termijn (in een vijfjarenplan) met het Arenberginstituut een echt complex worden met teaterzaal, auditorium, filmaal, dansstudio's, ateliers, enzovoort."

Veto: Dat betekent dat 't Stuc dus op twee fronten steun zoekt: bij de academische overheid en bij de Vlaamse gemeenschap?

Michel Uytterhoeven: "Het is onze bedoeling om de werking op drie pijlers te bouwen. Aan de academische overheid vragen we dat ze ons voorziet van gebouwen en akkommodatie. Meer concreet dus de bekostiging van het Arenberg-project. Het personeel zouden we dan door de staat willen betaald zien, en slechts in dat geval willen wij garant staan voor de bekostiging van de inhoudelijke werking uit onze ticketverkoop en andere inkomsten."

Didier Wijnants

Inhoudelijk en formeel

De hele zaak kwam op gang toen Klio dus besloot om uit Kultuurraad te stappen. Hun kritiek ging twee kanten uit. Ten eerste was er een serieuze onvrede met de werking van de Algemene Vergadering van 't Stuc. Die vergadering bestaat weliswaar uit kringvertegenwoordigers maar die mensen zijn als dusdanig niet bij het inhoudelijk beleid van 't Stuc betrokken. De AV-vertegenwoordigers vervullen eigenlijk slechts een formele taak en daar kon Klio niet mee instemmen.

De tweede kritiek ging over het inhoudelijk beleid zelf van 't Stuc. Volgens Klio is het "ondemocratisch" dat een cultuurorganisatie die voor alle studenten moet werken, slechts opteert voor "avant-garde" en "het nieuwste van het nieuwste".

Op dit laatste punt is de discussie volkomen vastgelopen, en dat is best te begrijpen, omdat hier totaal geen sprake was van een *kommunkaite* tussen standpunten. Klio reneerdeerde dat de cultuurorganisatie

zoveel mogelijk studenten moet aanspreken, en konkludeerde daaruit dat een meer "klassieke" programmatische veel beter aan de wensen van de studenten zou voldoen. Dat is in tegenstelling met de basisoptie die 't Stuc steeds genomen heeft, namelijk op zoek te gaan naar nieuwe en interessante geluiden. Een optie die dus niet gericht is op het primair tevreden stellen van zoveel mogelijk studenten (van welke nivo de geboden cultuur dan ook zou zijn), maar wel op het losweken van een *aktieve* culturele interesse.

Ook de formele discussie is nog lang niet afgesloten. Op de verzoeningsvergadering werd besloten dat "de raden voortaan allemaal op dezelfde manier moeten werken". Klio interpreteert dit vrij strikt als een werking op basis van één raad van studenten en vrijgestelden die over de werking beslist. Maar er blijken ook "lossere" interpretaties te zijn. De kwestie is nog lang niet van de baan. (DW)

Lezingen en debatten

Leuven denkt

Eén van de opmerkelijke trends binnen het huidige studentenleven is de neiging tot wat ik "meta-diskussie" zou noemen. Dat is geen meerderheidstrend — een nieuwe trend is dat nooit — maar wel een significante ontwikkeling: in een tijd waarin zoveel zekerheden op de helling staan, worden holle slogans met méér dan argwanende ogen bekeken en zoekt de denkende student niet slechts de waarheid, maar vooral de waarheid achter de waarheid.

Dat weerspiegelde zich in diverse fakulteiten en verenigingen. Zo hadden de psychologen bijvoorbeeld hun cyclus van "psychologische conferenties", de historici hun werkgroep "Het Verkeerde Verleden" terwijl de Vredesveet van de wiskundigen een beroep deed op een heuse filosoof, Herman Roelants. De Universitaire Parochie van haar kant nodigde een Anton Vergote uit om te spreken over iets dat zo ongreepbaar als "het lijden" en Lovan — de vereniging van het wetenschappelijk personeel — had het met Jan Van der Veken over Whitehead. Bij de medici stond de problematiek van de "Artsen tegen atoomwapens" lange tijd tamelijk centraal, het KVHV organiseerde een debat over amnestie met een panel dat van die eeuwenoude eis in feite niet veel heel

liet en bij de filosofen gingen de Filosofische Konferenties verder hun gang. Hun symposium over *The Brain-Mind Problem* mag overigens een waar kassukses genoemd worden, net als de avond die het Centrum voor Biomedische Ethiek, samen met de Universitaire Parochie, inrichtte met eredoktor en moraaltheoloog Richard McCormick.

Uiteraard waren er ook gemiste kansen: de fakulteit Wetenschappen bijvoorbeeld, die wel eredoctors naar Leuven sleurt, maar er verder niets mee doet. En de fakulteit Wijsbegeerte en Letteren, waar de academische geborenheid een eredoctoraat ontbiedt aan Günther Walraff. Walraff die het volk dan maar naar de Studio trok.

Afgezien echter van de verdwazing van de juristen van het VRG, die het doodnormaal vonden propaganda te maken voor Zuid-Afrika op hun Valkfeest (maar vervolgens andere mensen wilden uitleggen wat "demokratie" is), mag dit een goed jaar worden genoemd: aan deze universiteit wordt gedacht en gediscussieerd, zeker door een sterke minderheid onder de studenten, en dat méér buiten dan in de kollege-uren. De studentenbeweging is dus verre van dood, de studentenbeweging maakt duidelijk een fase van bezinning door. In een wereld waarin alle poten onder alle stoelen lijken weggezaagd te worden, mag dit meer dan positief heten.

Eddy Daniels

T E R U G B L I K

Een jaar teater in Leuven De tyrannie der middelmatigheid

Zoals Alice Nahon het al zei, is het goed voor 't slapengaan nog even in 't hart te kijken of je je die dag een beetje gedragen hebt. Daarom kijkt Veto, net voor zijn zomer-slaap, ook terug op 1985-86, en in dit artikel moet het teater eraan geloven. Niet dat dit seizoen zo uitzonderlijk was, maar gewoon omdat je op het einde van het seizoen iets meer zicht krijgt op het chaotische theaterlandschap. Bovendien krijg je in Leuven maar een selectie van het gehele aanbod te zien, en als je dan nog de drieletterige draken (KVS, KNS, MMT, TIL) vermijdt, valt het misschien allemaal nog best mee. Een Leuveners overzicht dus, selectief en subjectief — zoals alle kritiek.

Het academiejaar begon toen het Klapstuk begon, de tweede editie pas en al een klassieker. Een echt klapstuk was er niet op dat festival, wel een hele reeks min of meer goede voorstellingen. Alleen het begin en het einde (Fabre en Galotta) sprongen er voor mij uit, Lucinda Childs bracht vooral indrukwekkende, groote dingen die je niet echt beroeren, Karole Armithage verveelde me grenzeloos, Booth & De Wit en het Onafhankelijk Toneel maakten er zich vanaf met een kant-en-klaar (en dus oppervlakkig) stukje. Het Klapstuk gooide de laatste definitie van 'dans' (te gek, die alliteratie) definitief weg, de volgende editie wordt vast een nog 'multi-medialer' happening...

En toen was er stilte, het Stuc bleek op zijn adem getrap te hebben, er was gewoon geen teater meer, alleen het toneelabonnement van Germania bood enige troost (*Murder in the Dark*, het O.T. wel in goede doen, een *Tubusch*, maar ik zou het over 'troost' hebben). Rond die periode toonde de Stadsschouwburg zich ook van een onbekende kant: twee weken na elkaar vernieuwend teater — *De geschiedenis van Don Quichot* (Blauwe Maandag) en *Wonderen der Menschheid* (Akt-Vertikaal) — wel telkens voor een bijna lege zaal. Als student mag je blijkaar wel naar Akt gaan kijken in 't Stuc, maar niet in de Stadsschouwburg. Hier zou 't Stuc wel iets kunnen aan doen, even vermelden in de *Stuc voor Stuc* dat er op de Bondgenotenlaan iets te beleven is, kan toch zo moeilijk niet zijn — en niet schadelijk, het gebeurt zo zelden...

Overbodig

Akt-Vertikaal bracht zo zijn hele repertoire 1985-1986 in Leuven (behalve hun *Boom uit de Tropen*, maar dat zal wel aan de scenografische vereisten van dit stuk liggen). *Imitatie S* lokte heel gevarieerde reacties uit (van 'geniaal' tot 'altijd hetzelfde') en *Russische Openbaring* was een erg indrukwekkende monoloog — een stuk dat me in Leuven veel meer beviel dan toen ik het voor het eerst zag in het eigen zaaltje van Vertikaal in Gent; dat zaaltje gaat overigens volgend jaar dicht. Ivo Van Hove is zonder twiifel een van de meest veelbelovende regisseurs in Vlaanderen, wedden dat hij heel snel zal vluchten naar het buitenland? Sam Bogers — dit jaar in Leuven met *Kwartet* en *Het Park* — is zo ook al gewartnat naar Nederland.

Uit Nederland kwamen de vaste gasten — naast Studio's Onafhankelijk Toneel nog Maatschappij Discordia en het Werkteater — voor hun

jaarlijkse bezoek aan het Stuc, en dit jaar leek me hun bezoek nogal overbodig, maar het blijft wel interessant dat ze geprogrammeerd worden, 'artistiek risico' noemt men dat in sommige kringen, 'elitarisme' in andere... Over de hele controverse rond het Stuc dit jaar en de vooruitzichten voor volgend jaar, kan je meer vernemen in het interview dat we hadden met Michel Ytterhoeven, elders in dit nummer.

Ook Hollands: de zakenman/poppenspeler/akteur Jozef van den Berg, die voor maar liefst vijf voorstellingen naar Leuven kwam. Van den Berg is groot geworden, hij is 't Stuc duidelijk ontgroeid, en hij brengt niet direct vernieuwend werk, maar door zijn charme (en zijn vakmanschap) weet hij het toch te verkopen. Moet kunnen.

Veel nieuws Vlaams werk was er dit jaar in 't Stuc niet te zien. Het is wel een feit dat er over het algemeen in Vlaanderen een stuk traditioneler (braver, als je dat liever hoort) geprogrammeerd is, en daardoor lijkt er maar weinig aan de Stuc-normen te beantwoorden. Jammer, want dingen zoals *De Moed om te Doden* (regie: Karst Woudstra) mogen er best zijn. Dit stuk was wel in de Stadsschouwburg te zien, maar weer voor bijzonder weinig volk. Wel in 't Stuc waren *Frans/z* van Dito/Dito (niet slecht), *Sneeuw van Guy Cassiers* (geeuw), *Max, of hoe, of wat (goed)* en *L'Homme qui a voulu*, intellectuaalstisch 'vernieuwend' teater dat zichzelf overbodig maakt zo-lijkt-het-me, de tandem Peyskens-Daenen op een dieptepunt zou-ik-zo-zeggen.

VTC

In de loop van het jaar, na de overdosis van het Klapstuk, was er sporadisch nog wat dans te zien (volgend jaar hopelijk wat meer, Rosas gaat weer op toernee...), Italiaanse dans meer bepaald. Erg indrukwekkend waren die voorstellingen niet, vooral als je ze vergelijkt met wat men in Vlaanderen zelf al bereikt heeft, maar misschien mag je die vergelijking niet maken. De Vlaamse dans is ernstig en soms zelfs zwaarwichtig, *Il Cortile* en *Verdi Sponde* waren vooral speelse verkenningen van de danstaal. Het is vast fout per se overal een betekenis achter te zoeken.

Artistiek was het seizoen 1985-1986 geen hoogvlieger (Wim Van Gansbeke: "Een treurig seizoen", Johan De Feyter (*De Standaard*): "Een eerste, tentatieve evaluatie van het globale seizoen valt, in vergelijking met vorige jaren, nogal zwak uit, vooral op het vlak van de nieuwe impulsen"). In het achterhuis van de theaterwereld rommelde het des te heftiger. Er komt hoe langer hoe meer kritiek op het teaterbeleid en het bijhorende 'Teaterdekreet'. Vooral het Vlaams Theater Circuit (VTC) laat van zich horen: het blijkt bijzonder goed gedokumenteerd te zijn, en daardoor kan het ook valabele alternatieve voorstellen, alleen zie ik er weinig of niets van gerealiseerd worden. Bij bezuinigingen is cultuur altijd een dankbaar slachtoffer, je kan dus hoogstens rekenen op een instandhouden van de huidige situatie. De rest is utopisch. De Vlaamse theatermakers zullen dus nog wel een tijdje aan de klaagmuur blijven staan, er zullen wel enkele gezelschappen verdwijnen (BKT), maar al bij al kan je er op rekenen dat de echte kwaliteit zal overleven: er zal misschien een tijdje over heen gaan, maar ooit komt er een doorbraak. En als dat niet gebeurt, is dat ook geen ramp. Het is tenslotte maar teater.

Koen Van Muylen

Geen e-rex-ies meer in Leuven? Geen nood, de Studio serveert u glitterseks à 125 frank. Wil u het nog goedkoper, dan moet u naar het Alternatief Circuit.

(foto Veto)

A view to a kill

Deze twaalfde jaargang zette onder andere in met een klein dossier over film in Leuven. Er is ondertussen heel wat gebeurd, heel wat pellicule raasde door de vervaarlijke tandwielen van de Leuvense projectors. Tijd dus om eens terug te spelen of om bevroren beelden uit ons geheugen op te roepen.

Het Leuvense filmlandschap anno '86 wordt alleszins kwantitatief gedomineerd door het Studio-kompleks. Vooral nu dat het gordijn definitief over de Rex is gevallen. Ondertussen bouwt Rastelli nog twee nieuwe zalen. Pas tegen half juli zullen in Studio 2 en Studio 4 de eerste vertoningen plaatsgrijpen.

Veel boeiends viel er trouwens niet te beleven in het commerciële circuit. Ik herinner mij alleen dat ik tijdens de indrukwekkende Thunderdome-scène bij *Mad max III* mijn nagels heb afgebeten en dat ik doodgegergd bij *Ran* ben buitengelopen. Voor het overige spoken alleen titels als *Link* en *Crimes of Passion* door mijn hoofd.

Het alternatief filmcircuit dan. Daar vielen vooral de retrospectieven in het oog: Greenaway, Wajda, Wenders, Kurosawa en Pasolini. Voor deze twee laatste verliet DAF haar traditionele, maar weinig comfortabele zaal in Auditorium Vesalius. Door de ver-

toningen in het Leuvense cultureel centrum, de Romaanse Poort en de Vlaamse Leergangen trachtte DAF een ander publiek aan te boren, zoals het Leuvense stadspubliek dat tot dan toe nog niet echt werd bereikt. Het was vooral vanuit een financiële noodzaak dat DAF zich ging concentreren op grote projecten en films ging groeperen rond een aantal thema's (Propaganda, Spanje, Passie,...). Hierdoor kwamen de andere meer losse vertoningen wat in de verdrukking; zij spreken het publiek ook moeilijker aan.

Als over het kwalitatieve peil de meningen nogal uiteen lopen, dan is het op het kwantitatieve vlak (aantal voorstellingen, publieke belangstelling) in elk geval een hoogtepunt voor DAF geweest. Ook de samenwerking met het Stuc resulteerde dit jaar in drie grote projecten: Filmmonumenten, Kurosawa en Cultmovies. De eigen filmprogrammatie van het Stuc kwam

halverwege het jaar niet verder dan een retrospectieve van Wajda en raakte na het vertrek van oudgediende Marcel Meeus wat in het slop. Pas sinds korte tijd is er weer leven te bespeuren in het Stuc, de gratis — en daarom? — populaire terrassfilms animeren blokkers en anderen.

Er wordt ook al druk gewerkt aan de programmatie voor volgend academiejaar. Het Stuc plant het een ander rond melodrama's en Nouvelle Esprit (Akkerman e.a.). Voor december is er het gezamenlijke project met DAF omtrent Opera en Film. DAF zelf zal eens een kameraman in het spotlight plaatsen; het wordt de beroemde zwart-wit specialist Henri Alekan. In samenwerking met het CeCoWe zal er tevens een nieuwe reeks Filmmonumenten samengesteld worden. Voor het overige dient men aan films over de Spaanse burgeroorlog, Open Circuit (films die andere citeren...), iets omtrent klassieke documentaires en een aantal kleine projecten...

Ook worden cursussen en voordrachten niet uitgesloten. Bovendien wordt er weer gefluisterd van een filmhuis. Zou er dan toch na twee mislukte pogingen eindelijk een alternatieve filmzaal in Leuven komen?

Pascal Lefèvre

(met dank aan Eddy Vae voor het Stuc; Luc Delrué, Luc Gommers en Marcel Meeus voor DAF)

Wat Sociale Raad verzette

Wat doet Sociale Raad feitelijk gans het jaar? Zijn dat die mensen van die ellenlange, nachtelijke vergaderingen waar niets beslist wordt? Of zijn dat die mensen die steeds op straat willen om tegen iets te gaan protesteren? Het is niet de bedoeling van dit artikel om hierop een antwoord te geven. Wel wil het de lezer wat informatie geven over datgene waarmee Sociale Raad zich in het bijzonder bezighield het afgelopen academiejaar.

Het belangrijkste aandachtspunt was zeker de aangekondigde regeringsmaatregelen. Na het uitbrengen van de vage regeringsverklaring in november waren de eerste acties vooral gericht op een ophefing over de geplande maatregelen. Denk maar aan de bezetting van het kantoor van de regeringsafgevaardigde en de zebra-padenactie. Toen duidelijk werd dat de regering het meende met haar plannen en dat hierbij niet alleen de studenten zouden getroffen worden, ging men over tot een samenbundeling van de krachten op nationaal studentenvoet (VUB 18 februari) en legde men contacten met de jongerenbewegingen (Mei '86, Actie Sloef).

Ondertussen hielden de vrijgestelden zich ook bezig met studiewerk

waarbij onder andere het bedrog van Coens inzake de stijging van de sociale toelagen duidelijk werd gemaakt. Toen na de Paasvakantie de eerste maatregelen concreter werden, gingen de studenten in Leuven over tot een staking op 6 mei. Deze geslaagde actie, samen met het uitbrengen van een brochure over inschrijvingsgelden en sociale sector, was echter het laatste wapenfeit van de studenten zodat de regering vrij spel kreeg voor haar hakbijlmaatregelen: halvering sociale toelagen, vrijtaling inschrijvingsgelden en numerus clausus vanaf volgend jaar in geseekunde. Andere groepen in de samenleving zoals financiële instellingen, bedrijven, e.d. konden blijkaar een sterkere druk uitoefenen.

Een ander punt waaraan Sociale Raad samen met Kringraad werkte, was Zuid-Afrika. Maar daarover kan u elders in Veto iets lezen. Een punt dat Sociale Raad dit jaar zelf aanbracht (niet zonder invloed van factoren van buitenaf) was studiefinanciering. Dit probleem werd in het begin van het jaar op diverse algemene vergaderingen en een weekend besproken op basis van discussienota's. Hieruit werd aan een brochure gestilleerd waarmee de afgevaardigden naar de kringen trokken om de discussie over studiefinanciering te stimuleren. Dit moet ook nog in het begin van volgend jaar gebeuren, waarna dit terug kan samengebracht worden op sociale raad om een duidelijk standpunt over deze om-

vangrijke materie in te nemen. Dit zal dan gebeurd zijn door een combinatie van origineel studiewerk op sociale raad en discussie binnen de kringen.

Studiewerk werd er dit jaar ook verricht in de denkgroepen die op initiatief van Dillemans in het tweede semester van start gingen. Sociale raad participeerde hier natuurlijk ook in maar zag zich wegens gebrek aan mensen toch tot een minoriteitienrol teruggedrukt. Dit ondanks de poging om studenten die niet direct met sociale raad betrokken waren (de afgevaardigden zijn te overbelast) in de denkgroepen te laten participeren. Het resultaat dat uit deze denkgroepen komt, zal natuurlijk mooi materiaal zijn voor de komende jaren.

Zoals elk jaar houdt sociale raad zich ook bezig met het medebeheer. Dit in de Raad voor Studentenvoorzittingen (een beheersorgaan van de Sociale Sektor), Raad van Bestuur van Alma en in ACCO. Dit brengt natuurlijk konstant werk mee voor de afgevaardigden en vrijgesteld om deze vergaderingen telkens grondig voor te bereiden en de dagelijkse evolutie binnen de sociale sector te volgen.

Zoals je ziet, is er steeds werk genoeg te doen en dit is dan nog gebeurd met de kleine groep mensen die er nu is. Een grotere participatie vanuit de kringen zou ons natuurlijk in staat stellen om nog meer problemen aan te pakken.

Peter Bruegelmans

George Bigot, in de rol van de Cambodjaanse koning Norodom Sihanouk. Wie Fabres De Macht der Teaterlijke Dwaasheden zonder ernstige neveneffecten kon uitzitten, kan nu beginnen aan het echte werk: L'histoire terrible mais inachevée de Norodom Sihanouk, Roi du Cambodge (die titel alleen al). Negen uur teater over de geschiedenis van één van de armste landen ter wereld, door één van de meest ophefmakende gezelschappen in het huidige teaterlandschap. De Munt en de Singel haalden Mouchkine naar Brussel, en 't Stuc had graag dat u er ook bij was.

't Stuc organiseert teatertrip

Het Théâtre du Soleil is te gast in Brussel

Redenen om niet te gaan: een eksamen de volgende dag, prachtig weer buiten blaren op je gat na zo'n 9 (negen) uur stilzitten. Redenen om wel te gaan: een unieke teaterbelevens, ongeziene akteerprestaties, 25 jaar geschiedenis gekonden-seerd in één stuk, een stuk waarvan je later aan je kleinkinderen nog kan zeggen dat je het gezien hebt, een tweede Mahabharata, een must gewoon.

Waar het om gaat? Van 20 tot en met 29 juni wordt in de Hallen van Schaarbeek *L'histoire terrible mais inachevée de Norodom Sihanouk, Roi du Cambodge* gespeeld. Het stuk wordt gebracht door het Parijse gezelschap Théâtre du Soleil, op tekst van Hélène Cixous, in een regie van Ariane Mnouchkine, Grote Namen dus, en reden genoeg voor 't Stuc om een bus in te leggen voor twee van de voorstellingen, op 22 en 29 juni. Die dagen wordt het maratonstuk nl. in één keer gespeeld, vanaf 13.00 u en zo ongeveer tot zonsopgang, net echt... Voor 600 fr kan je mee — de bus vertrekt aan 't Stuc. Je inschrijven doe je op de permanentie van 't Stuc.

Vingeroefeningen

Ariane Mnouchkine werd in teaterkringen vooral beroemd door haar Shakespeare-ensceneringen, die de Klassieke tekst konfronteerden met een Oosterse vormgeving, verwant met het Nô en Kabuki-teater. Shakespeare gebruikte het verleden om "universele" lessen te formuleren, en dat bracht Mnouchkine op de idee om een hedendaagse tragedie te enceneren met dezelfde ambities.

Haar interesse voor Zuidoost-Azië heeft Mnouchkine nooit verborgen, en al in 1963 reisde ze naar Cambodja, het land van koning Sihanouk. Maar al snel besefte ze dat zij, noch haar acteurs rijp waren voor de geschiedenis van dat gekweld land. De ophefmakende Shakespeares (*Twelfth night, Richard II en Henry IV*), hoe knap en virtuoos ze ook waren, waren slechts

de noodzakelijke "vingeroefeningen" vóór Cambodja werd aangepakt.

Inachevée

De meest opgemerkte akteur uit de Shakespeares, George Bigot, speelt ook de hoofdrol in *L'histoire...*, bepaald geen sinecure. Verder zijn er nog zo'n zestig acteurs die een bepaalde rol spelen, maar volgens de persmap kan je het hele gebeuren al volgen als je op de hoogte bent van de belangrijkste politieke gebeurtenissen tussen 1955 en 1979 — die overigens in het programma vermeld staan. Zo zie je Sihanouk zelf (allicht...), Lon Nol, Pol Pot, de Amerikaanse ambassadeur Melvyn Laird, Henry Kissinger, enz. Alles wordt in beeld gebracht, het diplomatieke gekonkelvoes, de ellende van het gewone volk (ook "aanwezig" als een galerij vol poppen die de hele ruimte omcirkelt), de geweldadige zuivering van Phnom Penh door de Rode Khmers, enz.

De muziek, live uitgevoerd op allerlei Oosters instrumenten, wordt gedomineerd door twee leidmotieven; een vrolijk muziekje wanneer Cambodja er weer eens bovenop geraakt, een onheilspellend geluid als er weer verdrukking en armoede dreigt. En al is er in de periode 1955-79 heel wat ellende geweest en al is die ellende nog lang niet voorbij (l'histoire inachevée), toch zou het stuk geen pessimistische indruk nalaten. Integendeel, de toeschouwer zou vol goede hoop de zaal verlaten.

Traditie

In die zin is *L'histoire* nog steeds politiek teater, zoals Théâtre du Soleil dat altijd al geweest heeft: Mnouchkine hoopt haar publiek — een publiek waar ze erg op acht — te sensibiliseren via de klassieke mischienen zelfs tot actie te zetten. Maar ook zuiver teater heeft Mnouchkine een doel voor ogen. Haar mengsel van Shakespeare en het Oosten — ook nog aanwezig in *L'histoire...* — wil de teatertaal vernieuwen en uitbreiden. Vooral de akteur neemt bij haar een speciale plaats in: bij de repetities van een stuk wordt niemand een rol of zelfs een speeltijl opgedrongen. De acteurs groeien zelf naar het personage dat hen het best ligt, en de hele groep

corrigeert de fouten. De acteurs staan ook in voor de meer "materiële" aspecten van de opvoering. Ze bouwen zelf het podium, maken ook het eten klaar als ze op toernee zijn, vangen het publiek op, enz.

Bij de Parijse teaterkritici werd *L'histoire...* koel onthaald, maar het publiek zag de voorstelling wel zitten. Ook de internationale pers was stukken entoesiaster. Hoe dan ook belooft de voorstelling een unicum te worden, "verplichte kost voor theaterfans", zoals *Het Parool* blokkerde. (KVM)

L'histoire terrible mais inachevée de Norodom Sihanouk, Roi du Cambodge (regie: Ariane Mnouchkine) in de Hallen van Schaarbeek op 22 en 29 juni om 13.00 u. Inschrijven op de permanentie van 't Stuc. Toegangsticket en bus: 600 fr.

Het bedrog van Coens (deel II)

De aktualiteit noopt ons om onze vroegere stellingen met betrekking tot de evolutie van de sociale toelagen te herzien. We berekenden dat sinds '80 de sociale toelagen aan de uniëfs, in reële termen en per student, met 16% gedaald zijn. De konklaafbeslissing om de sociale toelagen aan de uniëfs te halveren — jawel u leest het goed — betekent dat onze alma mater jaarlijks 100 miljoen sociale subsidies minder ontvangt. Dat moeten de studenten dan maar zelf bijpassen.

Gezien de gunstige weersevolutie hebben we niet zoveel tijd om daarheen te betogen, maar we kunnen wel uittrekken dat de sociale subsidies sinds '80 niet met 16%, maar met 70% gedaald zijn. Ekskuseer voor onze vergissing, minister Coens. We lopen niet hoog op met U, maar dat U zo grof doen, konden we echt niet voorzien.

Zoiets noemen we geen besparing meer, maar wild om zich heen slaan: de gekende hakbijtaktiek. Zoiets is om boel vragen. 'Vraagt en ge zult verkrijgen'. (MS)

Punk

Op nauwelijks één jaar tijd is het kleine zaaltje van de Q104 uitgegroeid tot één van de belangrijkste trefpunten van de hedendaagse Belgische punkers. De meesten zijn echter te jong om de Pistols nog gehoord te hebben en zij prikken ook geen spelden meer door hun neus, maar tooien zich met haarbanden en geruite hemden. De punkmuziek zelf is harder en vooral sneller geworden.

Voor de liefhebbers — maar die zouden het al moeten weten — even enkele namen van groepen die naar Leuven afzakten: Disorder, Disrupter, Vurukers, Eardammage, Capital Scum... (PL)

Vrouwenboekenweek

Tijdens de eerste week van november gaat ten tweede male de vrouwenboekenweek door.

Vrouwenboekhandel Dulle Griet, Tiensestraat 45, Leuven, plant tijdens die week een literaire avond waar vrouwen kunnen voorlezen uit eigen werk: poëzie, proza, kortverhalen. Iedereen is van harte uitgenodigd om mee te doen. Tijdens diezelfde week zou Dulle Griet ook graag een tentoonstelling organiseren van grafisch werk van, voor en door vrouwen, rond het thema *Vrouwenhumor* (en dat mag heel ruim opgevat worden). Dus als je een foto, tekening, poster, affiche, kartoon of wat dan ook gemaakt hebt, en je wilt je werk eens aan een groter publiek laten zien, grijp dan je kans en neem contact op met Dulle Griet.

We verwachten een berg vrouwenkreativiteit! □

Na de regeringsmaatregelen Live Aid for students

De anti-krisiswet, officieel de wet van 5 augustus 1978, houdende de economische en budgettaire hervormingen, moest er voor zorgen dat de crisis werd opgelost. En de regering wist blijkbaar op voorhand dat er moeilijkheden zouden komen in verband met "hun oplossing" voor de crisis. Daarom eiste ze volmachten. Tindemans stapte naar de koning, hij dreigde met ontslag, andere regeringsfunctionarissen haalden het waanbeeld naar voor van een land zonder regering. Enfin, de regering eiste volmachten en kreeg ze ook via artikel 89 van de wet van 5 augustus 1978. 1978: was ook het jaar van de 10.000. Het jaar dat de inschrijvingsgelden verdubbelden.

1986, 8 jaar later, is het nog steeds crisis. De regering moet nog steeds de crisis oplossen. Daarom vragen zij volmachten en krijgen ze die ook. Het parlement zit er nog steeds voor spek en bonen bij. En het ziet er naar uit dat acht jaar later het inschrijvingsgeld nog eens verdubbeld zal worden.

Wat heeft die volmachtenregering ons, 8 jaar later, te bieden?

Voor het onderwijs (maar ook andere rektoren) ziet het er niet bepaald rooskleurig uit. "Het wordt een operatie zonder voorgaande in de Belgische geschiedenis", zo zegt het kabinet van minister Coens. Specifiek voor de universiteiten, zo stelt het — ondertussen berucht geworden — Sint-Annaplan, zal de kostprijs per student geblokkeerd worden en de sociale toelagen gehalveerd. De universiteiten 'mogen' ter compensatie het inschrijvingsgeld optrekken tot maximum 22.000 frank. Dus de sociale toelagen, Alma, huisvesting, sociale dienst, medische dienst... worden gehalveerd. Dit betekent voor Leuven een minderinkomst van 100 miljoen. Maar de universiteiten kunnen dit verlies opvangen door het inschrijvingsgeld te verhogen. Laten we enkele hypotesen formuleren.

Het recht van de sterksten

Indien het inschrijvingsgeld gekoppeld wordt aan de sociale sector, wat kan er dan gebeuren?

Ten eerste: iedere universiteit kiest voor zichzelf, zo weinig mogelijk inschrijvingsgeld vragen is de beste vorm van reclame. De vrije concurrentie begint te spelen. Het gevolg zal zijn dat 'de sterkste' overwint. In Gronf bijvoorbeeld is dit financieel al niet haalbaar. Eénmaal de concurrentie weg kunnen ook de overlevenden het inschrijvingsgeld verdubbelen.

Ten tweede: de universiteiten spreken onder mekaar af dat ze allemaal hetzelfde inschrijvingsgeld vragen, bij-

voorbeeld allemaal 15.000 frank.

De universiteiten weten niet welke reperkussies dit zal hebben op de studentenaantallen. Dit kan sterk teruglopen door de financiële barrière. Bovendien is het scheppen van een precedent, met name geld geven aan de sociale sector, een erg gevaarlijk principe, vanuit hun standpunt. Immers, als het deel van de Staat steeds hetzelfde blijft, of zelfs langzaam afgebouwd wordt, zullen de inschrijvingsgelden jaarlijks moeten stijgen. Studeren wordt onbetaalbaar. Er zullen steeds minder studenten naar de uniëf komen, wat dan weer gevolgen heeft voor de werkings-toelagen van de universiteiten. Trouwens, nu kunnen de universiteiten met de inschrijvingsgelden doen wat ze willen, en dat is natuurlijk interessanter dan dat geld te moeten geven aan de sociale sector.

Ook voor de sociale sector zelf is dit systeem niet te verantwoorden. Die wordt dan immers volledig afhankelijk van de academische overheid, die van jaar tot jaar andere bedragen kan toekennen. De sektor studentenvoorzieningen verliest op die manier elke autonomie. Dit maakt het niet meer mogelijk een beleid te voeren op lange termijn.

Ten derde: de universiteiten vragen nog steeds hetzelfde als vorig jaar, de 10.000 dus (of eigenlijk 11.500), maar dan gaat de sociale sector failliet. Een halvering van de sociale toelagen zal immers in enkele jaren de sluiting van Alma en andere voorzieningen tot gevolg hebben.

De universiteiten moeten, éénmaal de sociale sector uitgestorven, vanzelfsprekend niets meer betalen voor die sociale sector. Met andere woorden: de inschrijvingsgelden zitten safe, de universiteiten kunnen dan rustig het inschrijvingsgeld verdubbelen en met die inkomsten bijvoorbeeld een universiteit oprichten in Nieuw-Zeeland, bij wijze van voorbeeld natuurlijk.

Volmachten graag

Geen goeie zaak dus, het verbinden van de inschrijvingsgelden aan de sociale sector. De Algemene Studententraad heeft zich dan ook altijd gekant tegen deze koppeling. Deze maatregelen zullen immers in de toekomst leiden tot de zelffinanciering of afschafing van de sociale sector. Een sociale sector betaald door de studenten zelf, is trouwens een *contractio in terminis*.

In 1978 vroeg de regering volmachten om uit de crisis te geraken. In 1986 vragen ze nog steeds volmachten om uit de crisis te geraken. En als je dacht dat dit nu het einde van de tunnel was, dan heeft u het mis. Nu reeds schrijven de kranten: "Zoveel is echter zeker dat uiterlijk eind maart '87, dus binnen 10 maanden, een budgetcontrole zal moeten nagaan of het begrotingsobjectief, een tekort van maximaal 8 procent van het BNP, is gehaald. Zoniet zal een nieuwe kastelen- en kloostertucht moeten opgezet worden om de onbrekende miljarden te zoeken. Gelukkig lopen de volmachten door tot eind volgend jaar, zo wordt nu al gezegd..."

Gilberte Boeckmans

Kernenergie, nee bedankt

Alhoewel de nucleaire industrie de mogelijkheid van katastrofale ongevallen met kerncentrales nooit heeft ontkend, werden deze steeds als louter hypotetisch en uiterst onwaarschijnlijk van de hand gedaan. De theoretische kans op een reactorongeval met meer dan 100 doden werd geschat als eenmaal op tweeduizend jaar, voor een gezamenlijk park van 500 kerncentrales in de wereld. Nochtans zal de ramp in de kerncentrale van Tsjernobil op zijn minst een dergelijke omvang aannemen.

De beweringen over de waarschijnlijkheid van een reactorongeluk moeten sterk gerelativeerd worden — zij steunen veelal op het "Rasmussen rapport". Hierin werd gebruik gemaakt van probabilistische risicoanalyses, de analyse van de ongevallenboom. Hoewel de NASA bijvoorbeeld een groot aandeel had in het ontwikkelen van deze methode, heeft ze haar uiteindelijk verworpen omdat juist die ongelukken die als "ongelooflijk" of "onlogisch" buiten beschouwing werden gelaten, zich in werkelijkheid voordeden. De logische status doet vanzelfsprekend nauwelijks ter zake wat betreft de fysieke gevolgen van een ongeval.

Ondanks de geringere waarschijnlijkheid kan een katastrofale ongeluk in de centrales van het type dat in de VS en West-Europa gangbaar is, evenmin worden uitgesloten. Volgens een rapport van december 1982, opgesteld in opdracht van de Nuclear Regulatory Commission (NRC) van de VS (NUREG/CR-2239) kan het aantal akute stralingsdoden in een niet geëvacueerd populatiecentrum, dat gelegen is op een afstand van 18 km van een kerncentrale waarin een superakcident zich voordoet, in de meest ongunstige weersomstandigheden oplopen tot 50% van de bevolking ter plaatse. Voor de Antwerpse situatie zou dit neerkomen op ca. 250.000 akute stralingsdoden, terwijl de rest van de bevolking zware stralings-effecten zal vertonen, zodat hospitalisatie of medische verzorging noodzakelijk is.

De pro-nucleaire lobby in het Westen was nogal snel om het kernongeval in Tsjernobil dood te verven als het resultaat van Russische slordigheid inzake veiligheidsmaatregelen. Met name het gebrek aan containment werd ingeroepen. Intussen wordt er getwijfeld binnen de kernindustrie zelf of de verschillen in de risico's die in Westerse centrales worden gelopen zo fundamenteel verschillen van deze in Russische centrales. (Falende) veiligheidssystemen van Amerikaanse of Duitse makelij zouden gebruikt geweest zijn in de centrale van Tsjernobil. Verder werd ook bekend dat de centrale van Tsjernobil wel degelijk beschikte over een betonnen omhulsel voor containment.

De kans dat een kernongeval van het kaliber van Three Mile Island zich zou voordoen binnen een straal van enkele honderden kilometers van België voor het jaar 2000 wordt door de RUG-ekspert Gilbert Eggemont op 4% geschat. Het cijfermateriaal haalt hij hiervoor uit... het Rasmussen rapport.

Het is dus zonder meer duidelijk dat concrete en realistische veiligheidsmaatregelen een absolute noodzaak zijn.

Terwijl de stad Kiev gelegen is op een afstand van 130 km van Tsjernobil, bevindt de kathedraal van Antwerpen zich op nauwelijks 16 km van het kernpark van Doel. In de VS bedraagt de gemiddelde afstand tussen een kerncentrale en het dichtst nabijgelegen bevolkingscentrum met meer dan 200.000 inwoners, 125 km.

Dat de vestigingsplaats van een kerncentrale vanuit veiligheidsstandpunt veel belangrijker is dan de aard van het containment, bewijst het volgende. De verzekeringsmaatschappijen in de VS hanteren voor de bepaling van het premiebedrag voor een kerncentrale, een puntensysteem waarbij de veiligheid van de centrale geëvalueerd wordt aan de hand van een standaardcentrale. Bij deze vergelijking worden een aantal karakteristieken van de betreffende centrale betrokken, zoals de vestigingsplaats, het vermogen, het type en de aard van het containment. De volgende gewichtsfactoren worden toegekend aan elk van deze karakteristieken: vestigingsplaats = 100, vermogen = 30, type = 2, containment = 1. De Amerikaanse verzekeringsmaatschappijen hechten bijgevolg honderd maal

meer belang aan de aard van de vestigingsplaats dan aan de aard van het reactorgebouw.

Dat dit besef ook wel in ons land aanwezig is, blijkt uit het eindrapport van de Commissie van Beraad inzake Kernenergie (1977 en 1982): "De vestigingsplaatsen moeten niet enkel worden gekozen op grond van de technologische behoeften en de diverse normale lozingen, maar ook afhankelijk van de bevolkingsomvang en van de overige industriële vestigingen die bij de zaak betrokken zouden kunnen worden..."

Het is een illusie te denken dat het containment een afdoende bescherming biedt tegen alle mogelijke ongevallen die zich met de reactor kunnen voordoen. Bij de veiligheidsanalyses worden nog steeds ongevallenscenario's geïdentificeerd waartegen het containment niet bestand is. Bovendien bestaat er grote onzekerheid omtrent het gedrag van het reactoromhulsel onder realistische ongevallensomstandigheden. In de VS alleen reeds bestaan 22 verschillende types van containment. Deze grote diversiteit maakt een éénvormige beoordeling van de efficiëntie van het reactorgebouw zeer moeilijk, zoniet onmogelijk. In het recente NRC-dokument NUREG-0956 wordt de wijze waarop het reactorgebouw zal falen vermeld als een 'area of uncertainty'.

Volgens verklaringen van onze beleidsverantwoordelijken zouden de kerncentrales in ons land superveilig zijn omdat ze zijn uitgerust met een dubbel containment. Staatssecretaris voor Leefmilieu, Mevrouw Miel Smet, omschreef dit veiligheidsstelsel als een "unicum in de wereld" tijdens het Senaatsdebat van woensdag 30 april j.l. naar aanleiding van de ramp in Tsjernobil. Premier Wilfried Martens heeft afgelopen vrijdag in de Senaat bevestigd dat onze kerncentrales "de veiligste ter wereld" zouden zijn. Wij dagen de Premier uit zijn bewering te staven met wetenschappelijke rapporten.

Antwerpen

Momenteel wordt de tienjaarlijkse revisie uitgevoerd aan de kerncentrales Doel 1 en 2. Volgens de uitbatingsvergunning moet een vergelijkende studie worden opgesteld, waarin de veiligheidsvoorzieningen van deze centrales geëvalueerd worden aan de hand van de reglementen, criteria en praktijken die in de VS van kracht zijn. Gezien de recente gebeurtenissen eisen wij dat deze studie openbaar zou worden gemaakt. Meteen zal dan de uitspraak van de Eerste Minister op haar gegrondheid getoetst kunnen worden.

Onze beleidsverantwoordelijken moeten blijbaar steeds worden aangezet door een of andere rampzalige gebeurtenis, alvorens zij het initiatief nemen tot het uitwerken van urgentiemeetregelen. In 1984 hebben de VAKS een uitvoerige kritiek gepubliceerd op de nucleaire noodplanning in ons land. Alhoewel het rapport aan alle betrokken beleidsinstanties werd overgemaakt, werd het in de doofpot gestopt.

De keuze van de aktiestraal van de noodplannen, die beperkt is tot 10 km rond de nucleaire installaties, blijkt op een enkele rationale basis tot stand te zijn gekomen. Vandaag wordt officieel toegegeven dat de aktiestraal van de noodplannen volstrekt ontoereikend is. Een strikte toepassing van de Amerikaanse criteria vereist dat de volledige agglomeratie Antwerpen wordt opgenomen binnen de noodplanning. De interventiereferentiedoses die in West-Europa gehanteerd worden, blijken bovendien een factor 10 hoger te liggen dan deze in de VS. Konkreet betekent dit dat wanneer men in de VS de bevolking reeds begint te evacueren, men in West-Europa slechts een advies tot het opzoeken van een schuiloord zou uitvaardigen. De wijze waarop de inspectie en controle van onze nucleaire installa-

ties is georganiseerd, biedt weinig vertrouwen.

De speciale commissie inzake Ioniserende Stralingen, het hoogste adviesorgaan dat moet oordelen over het afleveren van een nucleaire bouwvergunning, is een louter pro-forma commissie, die naar de buitenwereld de indruk moet wekken dat de zaken op een ernstige, wetenschappelijke manier worden aangepakt. Haar werkingskosten bedroegen in 1983: 4.746 fr., een cijfer dat alle verdere commentaar overbodig maakt. In de praktijk wordt het werk van de Speciale Commissie voorbereid door de zogenaamde 'Kontaktkommissie overallege — exploitanten', waar alle betrokken overheidsdiensten aan tafel zitten met de prive-exploitanten, de studieburo's en de private controleorganismen. Deze kontaktkommissie heeft geen enkel wettelijk of reglementair statuut en bestaat bijgevolg officieel niet.

De controle op de werking van de nucleaire installaties wordt in ons land toevertrouwd aan private organismen (Vinçotte, Controlatom, Corapro) terwijl dit strikt genomen een onwettige praktijk is. De vertegenwoordigers van deze erkende organismen krijgen slechts toegang tot een nucleaire installatie nadat zij op voorhand toestemming hebben bekomen van de exploitant.

Op termijn moet worden gestreefd naar de oprichting van een Europees controle-instituut naar analogie met de NRC in de VS. Voor een land als België is het inderdaad onmogelijk om een dergelijk instituut zelfstandig op te zetten. In afwachting van het operationeel worden van een Europees controle-instituut zou de Belgische overheid de mogelijkheid moeten overwegen via een bilateraal akkoord met

de VS de deskundigheid van de ambtenaren van de NRC in te roepen bij controle- en reguleringsactiviteiten van de kerninstallaties.

Informatie

Er is de laatste dagen heel wat terecht kritiek geuit op de gebrekkige informatieverstrekking van de Sovjet-authoriteiten na het ongeval in Tsjernobil. Nochtans moet de geheimdoenerij in ons land niet onderdoen voor de Sovjet Unie. Nagenoeg alle informatie i.v.m. het kernenergiebeleid moet via onorthodoxe kanalen uitlekken.

De VAKS hebben enkele weken geleden reeds het gesjoemel op grote schaal aangeklaagd i.v.m. het verlenen van nucleaire bouwvergunningen (o.a. de Pamela-installatie en opslagbunkers voor radioactief afval in Dessel). De VAKS hebben de Raad van State om de vernietiging verzocht van de bouwvergunningen voor de kerncentrales Doel 3 en 4, omdat zij op een onregelmatige manier tot stand zouden gekomen zijn. Karakteristiek voor de houding van de overheid: bij de vergunningsaanvraag van de kerncentrale Doel 4, die in 1976 werd ingediend, diende reglementair een verslag te zijn gevoegd met een gedetailleerde beschrijving van alle ongelukken die de installatie kan overkomen. Een dergelijk verslag ontbrak in de vergunningsaanvraag, op basis waarvan nochtans de lokale besturen en de bevolking hun adviezen en eventuele bezwaren dienden te formuleren.

De milieubeweging eist de volledige openbaarmaking van alle documenten, adviezen, beleidsrichtlijnen, inspectieverslagen en wetenschappelijke rapporten i.v.m. de nucleaire veiligheid, zodat deze controleerbaar en evalueerbaar zijn door derden.

Voortzetting

Voor de milieubeweging kan er geen sprake zijn van de bouw van een achtste kerncentrale in ons land. De bouw van Doel 5 moet uit het regeerakkoord worden geschrapt. Dienaangaande heeft de voorzitter van de Bond Beter Leefmilieu een gesprek aangevraagd met de Eerste Minister, W. Martens.

In een land als het onze waar 60% van de elektriciteitsproductie van nucleaire oorsprong is, is een nog

verdere uitbreiding van het kernpark totaal onverantwoord, niet alleen vanuit veiligheidsstandpunt, maar ook vanuit economisch standpunt. De recente ineenstorting van de olieprijs heeft nog maar eens aangetoond hoe gevaarlijk het is een vitale sektor zoals de elektriciteitssector af te stemmen op hoofdzakelijk één enkele brandstof. De economische rentabiliteit van de kernenergie is nog nooit zo onzeker geweest als vandaag. Wat dhr. Aerts, onze Staatssecretaris voor Energie, ook moe beweren, het is voor elke ingewijde klaar dat kernenergie wel degelijk in rechtstreekse concurrentie staat met het gebruik van steenkool.

De mogelijkheid om tot een energiebeleid te komen zonder kernenergie maar met economische groei is aangetoond in het energie-scenario van Dialoog Werkgroep Technologie. Binnen de huidige maatschappelijke en economische structuren en enkel gebruik makend van operationele technologieën, is het mogelijk om besparingen van tot 50% op ons huidige energiegebruik door te voeren tegen het jaar 2050. De resterende vraag kan tegemoet gekomen worden door steenkoolcentrales met gekombineerde warmte- en elektriciteitsproductie (de zogenaamde stadsverwarming) en door hernieuwbare bronnen (wind, water, zon biomassa), niettegenstaande prof. François' beweringen kunnen huidige technologieën in deze sector 50% van onze behoefte in het jaar 2050 leveren. Bij een schone verbranding in steenkoolcentrales en gebruik van hernieuwbare bronnen, werpen wij het lot van ons land en de mensheid in het algemeen, niet in handen van een spijtechnologie waarvan de risico's en de neveneffecten nog niet te overzien zijn.

Yo Peeters-Greenman

Nuttige adressen

Dialoog Werkgroep Technologie, Blijde Inkomststraat 109, 3000 Leuven, 016/23.26.49

Bond Beter Leefmilieu, Aarlenstraat 25, 1040 Brussel, 02/230.94.10

VAKS, Breughelstraat 31, 2018 Antwerpen, 03/218.65.92

De veiligste centrales ter wereld?

De lofzang over het zogenaamde dubbele containment moet sterk gerelativeerd worden. In een rapport opgesteld ten behoeve van de US NRC (A Value-Impact Assessment of Alternate Containment Concepts, NUREG/CR-0165, juni 1978) werd het nut van verschillende concepten van reactorgebouwen met elkaar vergeleken, waaronder het dubbele containment. Een samenvattende tabel, overgenomen uit dit rapport, wordt hierbij in bijlage verstrekt. Voor wat betreft interne ongevallen met de reactor zelf, besluit het rapport:

"The double containment alternative would offer almost no potential reduction in risk over current surface plants."
De twee containments hebben in feite elk een verschillende functie: het binnenste omhulsel is bedoeld om ongevallen met de reactor op te vangen, terwijl het buitenste omhulsel bestemd is om het eerste containment te beschermen tegen ongevallen van buitenaf (bv. het eerstorten van een vliegtuig). Het gaat Jus niet op te beweren dat onze kerncentrales zouden zijn uitgerust met twee onafhankelijke veiligheidsomhulsels die beide zouden moeten dienen om ongevallen met de reactor zelf te bedwingen. Wanneer als gevolg van zo'n ongeval het

eerste containment het zou begeven, zal spoedig daarna of tegelijkertijd ook het tweede containment het begeven.

Eén enkel solid reactorgebouw biedt meer bescherming dan twee opeenvolgende minder solide reactorgebouwen. We vragen ons af waarom de Belgische autoriteiten geen aandacht hebben besteed aan de alternatieve containment-concepten die volgens het rapport NUREG/CR-0165 wel aanleiding geven tot een aanzienlijke reductie van het ongevallensrisico (bv. Deep Underground Siting, Compartment Venting, Filtered Atmospheric Venting).

	EVACUATED CONTAINMENT	DOUBLE CONTAINMENT	SHALLOW UNDERGROUND SITING
REDUCTION IN RISK ↓	CURRENT SURFACE PLANTS	THINNED BASE MAT	
		STRONGER CONTAINMENT	INCREASED CONTAINMENT VOLUME
		FILTERED ATMOSPHERIC VENTING	COMPARTMENT VENTING
			DEEP UNDERGROUND SITING
	INCREASE IN COST →		

Recht van antwoord

Objektieve verslaggeving is een onbereikbaar ideaal maar dit mag ook geen excuus zijn om een sterk subjectief en zelfs rancuneus verslag te geven van de Raad van Bestuur van Alma (Veto nr. 28, pagina 6). Om deze sterk gekleurde visie wat bij te sturen, zou ik graag enkele aanvullingen en correcties willen maken.

3. Alternatieve enquête

Wie gedacht had in Veto de resultaten van deze enquête te lezen kwam bedrogen uit en kreeg een hele methodologische discussie voorgeschoteld. We hebben inderdaad geëxperimenteerd met de vraagstelling. Uit de resultaten blijkt duidelijk dat de studenten over meer gevoel voor humor beschikken dan onze sociologe in spe. Van de 160 formulieren waren er welgeteld 3 lolbrieven en 1 hatelijke.

De commentaar bij de interpretatie is helemaal een giller: "Hier werd zwaar gezondigd tegen de regels van statistiek en analyse. Geven we twee korte voorbeelden". Het eerste betreft de verdeling van het aantal mannelijke en vrouwelijke alternatief-eters (relatief meer vrouwen dan mannen). Hier werd de veronderstelling gemaakt dat de lezer van de tekst op de hoogte was dat er meer mannen aan deze universiteit zijn dan vrouwen (43% vrouwen, 57% mannen).

We kunnen moeilijk aannemen dat de verslaggever niet op de hoogte zou zijn van deze feiten, als vrijgestelde van de Sociale Raad. Vooral omdat zij vermeld waren in een vorig document van de Raad van Bestuur. Dezelfde opmerking geldt voor de 2de tabel omtrent de verdeling van alternatief eten over de verschillende faculteiten. Ook deze cijfers waren reeds vermeld in de enquête van Alma III.

1. De suggestiebussen

In het verslag worden "twee belangrijke items" aangestipt: seksistische en racistische opmerkingen enerzijds en de video in Alma II anderzijds. Het betreft hier ongeveer 390 opmerkingen op een totaal van 399 opmerkingen: 26 opmerkingen over de video en een vijftal opmerkingen die als seksistisch kunnen bestempeld worden. De meeste opvattingen bevatten zeer waardevolle informatie om bediening, aanbod en kwaliteit van dag tot dag bij te sturen. Achter elk "ludiek" antwoord schuilt de oprechte wil om tegemoet te komen aan de vraag van de klant. De suggestiebussen zijn dus voor Alma een zeer belangrijk instrument om de vinger op de pols van de klant te houden en geen uitlaatklep voor gefrustreerden en grappiasen, zoals men op basis van het artikel zou kunnen konkluderen.

2. Video in Alma II

Wij zijn niet doof gebleven voor de kritieken op de inhoud van de video-clips. De kritieken werden overgemaakt aan de firma VIDEO-ADVERTISING. Zij hebben beloofd de aarloopstroken van meestal Amerikaanse films te vervangen door eigen BRT-clips en informatie die voor de studenten interessant is.

De Audio-visuele dienst heeft zijn logistieke steun toegezegd aan mogelijke projecten voor het volgend academiejahr.

De bewering dat zelfs het STUC niet met de video kan werken is onjuist. Dit experiment is juist gestart naar aanleiding van een vraag van het STUC. Zij zien het niet mogelijk om nog dit jaar deze mogelijkheid te gebruiken, maar zijn wel geïnteresseerd voor het volgend jaar.

Vermits het gebruik van video inderdaad een moeilijke zaak is, werd er beslist om het experiment verder te zetten tot eind '86. Kwestie van het kind niet met een bad vol vooroordelen weg te gooien.

4. Het staartje

In de konklusie wordt de kritiek gerelativeerd en geeft men toe dat de uitvoering en enquête toch heel wat ernstiger gebeurde was dan onze verslaggever kon vermoeden en besluit met de konklusie dat "Mogelijk worden ze (= studenten) in de toekomst ernstig genomen?"

Hier wordt de indruk geschapen dat de directie moedwillig informatie achter houdt. Dit moet ik met klem ontkennen. De studenten krijgen elke informatie waarom zij vragen en zelfs veel meer.

Ik betreur dat een blad als Veto zich leent voor een negatieve stemmingmakerij en verdatmakingen ten opzichte van het beleid van Alma. We vinden het goed dat de studenten kritiek geven van de Raad van Bestuur, de studentenpers en de suggestiebussen en willen deze zeker niet uit de weg gaan. Maar voor oerlelijke kritiek, persoonlijke aanvallen en rancunes, is er volgens mij geen plaats in een open beleid zoals wij dat in Alma nastreven.

T. Martens
Direkteur Alma

Naschrift van de redactie:

Alma-direkteur Toon Martens (de landbouwingenieur waarvan sprake in ons artikel) verwijt Veto: "oerlelijke kritiek, persoonlijke aanvallen en zelfs rancuneuze verslaggeving." Nochtans weet hij ons die in bovenstaande reaktie nergens aan te wijzen. Integendeel zelfs, uitlatingen als: "zoals men op basis van het artikel zou kunnen konkluderen", "kwestie van het kind niet met een bad vol vooroordelen weg te gooien" en "hier wordt de indruk geschapen dat..." maken niks duidelijk: wie zou kunnen konkluderen, over welke vooroordelen praat TM, wie schiept hier de indruk? Dergelijke loze beweringen tonen aan dat de rancune geheel aan TM's kant is.

Eigenlijk wachten wij enkel nog op een soort gunstige wind, maar normaal gezien moest het door Veto geproduceerde nummer van het maandblad De Nieuwe Maand nu al lang in de boekhandels liggen. Steek het maar op de stakingen, dan hebt u ook een schuldige om verwijten te sturen... We beloven in elk geval dat u in de maand juni zal kunnen achterover vallen bij het lezen van dit satirisch uitgevallen, zij het lang niet zo bedoelde bundeltje. Zoals bovenstaande foto, die op de cover zal prijken: een Millet-boy en een hippie, allebei met een Veto in de hand. We stellen voor dat u hier het links-rechts-probleem in zoekt, zoals wij dat bij wijze van sport zo vaak plegen te doen. (foto Veto)

Ballen in de soep

Het worden hete dagen. Niet alleen de blok en de nakende examens zorgen voor een gevoelige stijging van de temperatuur, maar bij een aanzienlijk deel van de studentenbevolking zal tijdens de maand juni ook het wereldkampioenschap voetbal voor verhitte gemoederen zorgen. Menig student breekt zich het hoofd over een persoonlijk trainingsschema waarin hij én blok én examens én de tijd die hij nodig heeft om te eten tracht met elkaar te verzoenen.

Om hem alvast van dat getob af te helpen, heeft de Alma haar plannetje uitgewerkt. Vanaf maandag 2 juni tot en met vrijdag 27 juni organiseert de Alma in twee van haar uitbatingen een voetbal-restaurant.

In Alma 1 krijg je op elke vrijdag, van maandag tot en met vrijdag een rechtstreekse reportage van de wedstrijd die om 20.00 u via het BRT-net wordt uitgezonden. Tot tien uur blijft het restaurant open en kan je naar believen iets eten of drinken.

Alma 2 komt die studenten ter hulp die geen gaatje in hun blokschema meer vinden om de rechtstreekse reportage mee te maken, maar die in herhaling iets willen meepikken van wat zich daags tevoren in Mexico heeft afgespeeld.

Elke voormiddag om 10.00 u start de integrale herhaling van de wedstrijd die daags te voren in Alma 1 werd uitgezonden.

Om 14.00 u volgt in principe een video-weergave van de wedstrijd die de BRT om 22.00 u heeft uitgezonden, tenzij in het weekend een interessante wedstrijd op antenne is gegaan. Daags na een wedstrijd van de Belgen wordt zowel om 10.00 als om 14.00 u die wedstrijd heruitgezonden. Voetbalhonger gestild maar nog een grollende maag? Dat los je 's morgens in Alma 2 op met een ontbijt aan de koffiebar of 's namiddags met een warme maaltijd aan de snack-toog.

Je vindt de toestellen op de benedenverdieping van Alma 1 en in de koffiebar-zone van Alma 2.

De juiste kalenders van de uitzending worden van tevoren in de betrokken uitbatingen geafficheerd.

En zij die voetbal maar niks vinden, krijgen balletjes in hun tomatensoep.

Shrink & Mundial onder één hoedje

Ja, u weet het allemaal al lang: de WK-voetbal-wolk is in aantocht en zal weldra ook tot in Leuven doordringen. Vlaming of Belg, of je wil of niet: het zal je kouwe kleren wél raken.

Laat deze raad u dan ook niet ontglippen, en geniet op een waardige, degelijke, aangename en beursvriendelijke manier van het nakende voetbalgebeuren. De Shrink, het psychologen-koffie in de Tieneststraat 115A, kan u daarbij helpen. Die zieleknijpers hebben hun koffie zowaar uitgerust met een grootbeeld-kleuren-TV-estel, kabeldistributie inbegrepen, die geen enkele belangrijke match zal overslaan.

Bovendien hebben ze nog enkele troeven achter de hand, zijnde:

1. Het geluid wordt door 4 degelijke boksen gestuurd, dus geen sssjt meer.

2. Men komt u niet vragen, Wat meneer of mevrouw wel wensen te drinken. Daar kiest u desgevallend zelf voor.

3. De Shrink heeft nog steeds de origineelste muurschilderingen van Leuven (hebt u die nu nog niet gezien?).

De Shrink is open van zondag t/m donderdag, telkens vanaf 21.00 u. Op mundiaaldagen kunt u binnen vanaf een half uur voor de aanvang van de uitzending, tenzij u zelf moet tappen die dag. Voor de concrete programmatie verwijzen we naar de plaatselijke affiches (wij weten ook niet tegen wie België in de derde ronde uitkomt...). □

Workshop

'tStuc organiseert een workshop onder leiding van Wim Vandekeybus, acteur in "De Macht der Theatertijde Dwaasheden".

Akteurs, dansers en niet-acteurs (m/v) kunnen auditie doen op vrijdag 27 juni om 10.00 u in 'tStuc te Leuven. De workshop vindt plaats van 7 tot 26 juli. Met een aantal deelnemers zal in een verder werkproces (augustus-december '86) gewerkt worden aan een teaterproductie.

Op zaterdag 14 juni om 10.00 u wordt in 'tStuc een auditie georganiseerd voor een koreograaf (m/v). De koreograaf zal instaan voor de fysieke trainingen gedurende het ganse project en tevens mee acteren. Inschrijvingen en inlichtingen: 'tStuc, E. Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven. Tel. 016/23.67.73.

Blokmenu's

Net als vorig jaar kan de Leuvense student vanaf 2 juni ook nu weer dagelijks boven sommige gerechten een bordje aantreffen met de vermelding "blokmenu".

Zo een blokmenu wil niet meer zijn dat een "gezonde suggestie" naar de blokkende student toe. Een suggestie die hem of haar ervan wil verzekeren een naar inhoud en samenstelling lichtverteerbare en toch complete maaltijd voorgeschoteld te krijgen. Dagelijks wordt door de werkgroep voeding in samenwerking met diëtisten van de Alma immers een keuze gemaakt uit het menu-aanbod en wordt dat gerecht naar voren geschoven dat zowel een vlotte spijsvertering bevordert als volgens de principes van de maaltijdschijf is samengesteld. Twee noodzakelijke voorwaarden opdat de blokkende niet in je ingewanden zou nestelen.

Ook bij het nemen van de voorkeurschotel is enige discipline vereist:

- De blokmenu vermeldt slechts een suggestie naar vlees en groenten toe. Dit dient aangevuld met een dagelijkse portie gekookte aardappelen of rijst. Een blokmenu bedvelen onder een dubbele portie friet maakt weer zo vadsig als een pasja.
- Mayonaise, tartaar en andere sla-sausjes dienen voor een tijdje verbannen te worden.
- De portionering vraagt de nodige aandacht. Men mag niet meer eten dan de maag vraagt.
- De alternatieve schotel (Alma 2, Alma 3) verdient telkens het etiket van blokmenu. □

De drukkerij ROTATYP dankt alle medewerkers van VETO voor de goede samenwerking en wenst de lezers alle SUCCES toe.

Wij staan tot uw dienst voor:

- Alle drukwerken zowel privaat-, firma- als gelegenheidsdrukwerken
- alle rotatiedrukwerken zowel, weekbladen, maandbladen als publicitaire bladen.

SYLVAIN DUPUISLAAN 110
1070 BRUSSEL
(airt grote ring Brussel nr 14 Moartebeek)
02/523.45.22

Maskulisme

vervolg van p. 1

duidelijk op Freud's inzichten gebaseerd. Alhoewel de jongen opgroei in een patriarchale wereld (wordt de vader steeds uithuisgezigt is), vormt hij er toch met alle mogelijke middelen van weerhouden op zich met de vrouwelijke rol te identificeren. Dit zou de angst verklaren die mannen tegenover vrouwen voelen, vooral wanneer het krachtige persoonlijkheid zijn.

Frustraties van de man worden ook veroorzaakt door de dwang zijn gevoelens te onderdrukken, de opgelegde drang om carrière te maken en, jawel, het feit dat mannen door vrouwen geslagen en mishandeld worden. Vrouwen zouden de mannen met dat doel in de slaap overvallen, en het 'mannen-huilend-niet-syndroom' zou verantwoordelijk zijn voor het feit dat deze praktijk meestal niet aan het licht komt.

De Garis heeft onbegrijpelijk veel problemen met wat hij de 'LED' tussen de geslachten noemt. LED staat voor 'Life Expectancy Difference', het verschil in levensverwachting tussen man en vrouw dat in de hand gewerkt wordt door het latere pensioen van de man ten opzichte van dat van de vrouw (soms tien jaar verschil) en nog een heleboel andere factoren. Zo bijvoorbeeld de stress die het carrière-maken met zich meebrengt, zelfmoord, oorlog, moord op mannen, werkongevallen, weinig frekwente doktersbezoeken en het ontbreken van specifieke geneeskunde voor de man, de zogenaamde 'andrologie'. Vraag is wel of een lang leven werkelijk zo benijdenswaardig is.

Vrouwen die, mede omwille van de LED en de gezondheidstoestand van de man absoluut geweerd moeten worden, zijn de zogenaamde fluffies. Een fluffie is in de definitie van Garis een traditionele, economische nutteloze vrouw. Ze verwacht dat een man voor haar zal werken in ruil voor affektie en seks, zodat ze thuis kan blijven, niet moet werken en heel haar tijd aan de kinderen kan besteden.

Mono of bi?

De vrouwelijke tegenpool van de fluffie is de FIP, wat staat voor 'Fully Integrated Person' die financieel onafhankelijk is en dikwijls geen kinderen wil. Deze vrouw zou de man niet dwingen om carrière te maken, zodat hij meer tijd zou hebben voor de opvoeding van de kinderen.

Opmerkelijk is de vermelding van de seksuele lafheid van de fluffies. De Garis vindt het bijvoorbeeld een blijk van 'sexual cowardice' wanneer vrouwen mannen niet ten dans vragen. Omdat vrouwen op seksueel gebied geen initiatiefnemers zijn, laten ze alleen aan de man het risico om afgewezen te worden.

Fluffies lijden ook aan de zogenaamde 'seksuele konstatie', dit wil zeggen dat ze zich op seksueel gebied niet volledig kunnen uitleven. Een relatie op voet van gelijkheid met een fluffie is onmogelijk, omdat de man voortdurend buitenhuis werkt en de vrouw dan steeds thuis zit. Zij hebben aldus een totaal ander leef-wereld. Zo ontstaat er een wederzijds gebrek aan respect en communicatie die dodelijk is voor de relatie, en dan vooral op seksueel gebied.

Fluffies zijn eveneens verwerptelijk omdat zij verkiezen een man vals te beschuldigen van verkrachting indien bepaalde omstandigheden haar in verlegenheid brengen. De meest scherpe kritiek die Garis tegen fluffies formuleert is echter dat ze parasieten zijn, die van het geld van hun mannen leven en hen dwingen carrièrebeesten te zijn. Een typisch voorbeeld van zo'n carrièrebeest is een 'robot', dit is de traditionele man, die geen tijd heeft voor de kinderen en zijn emoties in alle omstandigheden onderdrukt. Hij is de man bij uitstek waarop de fluffie aast.

De maskulisten zijn van mening dat de man evenzeer aan het opvoedingsproces moet deelnemen als de vrouw aan het arbeidsproces. Dan zal de oedipale rivaliteit tussen vader en zoon opgevoerd worden, omdat de zoon van beide ouders affektie zal krijgen.

De Garis beveelt tevens bi-seksualiteit warm aan. Hij wil mannen bevrijden van hun monoseksualiteit, van het feit dat mannen voor de beleving van hun seksualiteit exclusief op vrouwen aangewezen zijn.

In een relatie met een man kan de man niet alleen zijn emotionele en seksuele driften kwijt, maar ook zijn intellectuele passies. Volgens de Garis is dit niet mogelijk in een relatie met een vrouw, omdat '...there are so few women with creative analytic minds at the top end of the performance scale.'

Men kan zich de vraag stellen of het propagandeaanbod van bi-seksuele relaties het geboortecijfer niet op katastrofale wijzen naar beneden zou halen. Volgens de Garis is dit niet het geval omdat mannelijke koppels nu de mogelijkheid hebben om via de 'hire a womb' industrie toch aan kinderen te geraken.

In een later passage beweert hij echter dat mannen die geen kinderen willen best geen relatie aangaan met een vrouw die dat wel wil, zelfs niet indien het een FIP is. En daar geeft hij wel toe dat in dit geval het geboortecijfer zou dalen, wat hij zelfs een eminent middel vindt om de regering onder druk te zetten om flexibele arbeid, waarover later meer, te stimuleren. Dit lijkt mij wel een contradictie met zijn vroegere bewering.

Heteroseksualiteit is volgens hem in geen geval biologische bepaald, want in twee derden van de culturen op deze planeet zou homoseksualiteit maatschappelijk aanvaard zijn. Biseksualiteit is het ideaal voor maskulisten, omdat ze zo affectiviteit en seks kunnen krijgen van elkaar, van jonge vrouwen die geen kinderen willen krijgen en van oudere, vaak gescheiden vrouwen die geen kinderen meer op de wereld kunnen brengen of wiens kinderen reeds lang het huis verlaten hebben.

Onzijdig

Na de fluffies en de robots de mantel uitgeveegd te hebben, neemt de Garis

ZOEKERTJES

• Te koop Moth Europe Boutemy i. perf. st. 8682-ALW. Mast en giekreen zeil-aangagwagen meconorum type D145-58000fr. Lode, Maria-Theresiastraat 18 of tel. 056/21.04.04.

• Te huur: 4 gemeubelde kamers in gemeenschapshuis Brusselse Stw. 30. Schriftelijk aanvragen of persoonlijk bezoek (na 20u.). Liefst geen eerste-jaars, zint voor humor vereist.

• Burg. Ir. geeft bijles Wisk., Fys., Mechanica, Sterkteleer. Van den Tymplestraat 35 app. 51, 3000 Leuven.

• 2 kamers te huur in gemeenschapshuis van 6. Vesaliusstraat 23. Bevragen dinsdag en donderdag van 18-19u. Keuken. Vrij vanaf oktober.

• Voor alle software problemen: z.w. Patrick, Tiensevest 164. Laat ev. een briefje achter.

• Een zalige blok en een gelukkige eksamentijd aan alle Geschiedenisstudenten vanwege het Historia-KOK.

• Te huur: huisje met 3 slaapkamers vanaf 15 juli, z.w. Ierse Predikherenstraat 27, di. en wo. 18-20u.

• Dringend gezocht: kamer voor juni in rustige omgeving. Tel. 014/69.9093.

• Om uit te zoeken: nest jonge zwarte poedeltjes met snor waaronder 1 albino. P-college K 149 Tervuursevest 103. Vraag naar de 'mislukte graspijs'.

• Fiets te koop. Z.w. Van Arenberghstraat 41, bel nr. 15.

de 'slavers' op de korrel. Deze slaven-drijvers zijn wergevers die de man dwingen carrière te maken. Zij aksepteren de door de maskulisten zo geëerde flexibele jobs niet, dit wil zeggen jobs waarbij de werknemer zelf bepaalt hoeveel uren hij wil werken.

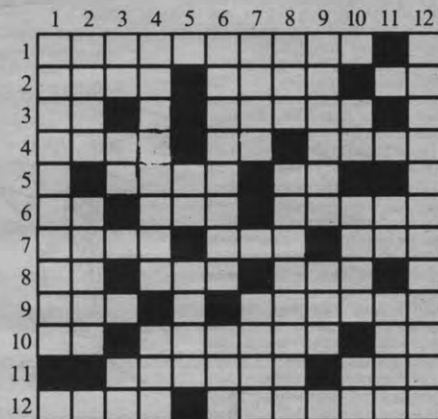
De idee van flexibele arbeid wordt politiek gesteund door de Groenen, maar dan eerder als een middel om de werkloosheid te bestrijden dan om het on te doorbreken. Ook de zijn voorstanders van dit omdat zij als vrouw niet alleen de verantwoordelijkheid voor de opvoeding van de kinderen willen dragen.

Men zou dus redelijkerwijze kunnen veronderstellen dat maskulisten het goed met feministen kunnen vinden, en meestal is dat ook zo. Toch zijn er uitzonderingen. De zogeheten 'fluffie feminist' wil wel gelijke rechten voor de vrouw, maar niet voor de man. Ze vreest ook dat meer aandacht voor de problemen van de man automatisch minder belangstelling voor die van de vrouw impliceert. Zij is ook van mening dat alleen vrouwen onder het rollenpatroon te lijden hebben. Deze feministen moet de man mijden als de pest.

De maskulisten willen dus dat de man die uitsluitend aan zijn carrière denkt, die de macho uithang omdat hij de stoere beschermer van het 'zwakke geslacht' wil zijn en die de opvoeding van de kinderen als een eksklusieve taak van de vrouw beschouwt, zo vlak mogelijk van de aardbol doen verdwijnen. Zij willen flexibele arbeid, die hen in staat stelt tijd vrij te maken voor de opvoeding van de kinderen, zij zijn bi-seksueel en indien ze al een relatie met een vrouw aangaan, gebeurt dit uitsluitend met een FIP, die financieel onafhankelijk is. Een vrouw wordt dus steeds meer man en een man steeds meer vrouw. Volgende eeuw is het onzijdig mis-schien nog het enige geslacht.

Lia Baudouin

Ook in deze laatste Veto nog een kruiswoordraadsel. Zo kan je je tussen twee kursussen door ook nog eens met iets lolligs bezig houden...

Horizontaal

1. Meest gelezen rubriek in Veto; 2. wild zwijn — letterkeer van 'rare' — vrouw van pa; 3. voorzetsel — bloedgever; 3. mijn voornaam — spil — gierigaard; 5. Shingled Hair of Karen — aartsbisschop (afk.); 6. prijs plus macht (eng. afk.) — voorzetsel — onderdeel van de motorsport; 7. gedroogd gras — ontvangt — wiel; 8. item (afk.) — omgekeerde afk. v. EEG — meisjesnaam; 9. Nederlandse omroepvereniging — het werk neerleggen; 10. boom — grafische opmaak van Veto — aansprekking in een brief (afk.); 11. huilend — voornaam van Amerikaans president; 12. nevel — afgesneden takjes om mee te kweken.

Vertikaal

1. Machine waarop Veto getikt wordt; 2. Organisatorischer Verein Engländer Arbeiter — bladvulling in Veto; 3. Fries meertje — radio Scorpio — willendende student; 4. energie, met kracht — tennisterm; 5. dubbele klinker — bezieldheid; 6. vaste kern medewerkers bij Veto — ja (eng.); 7. Nederlandse omroepvereniging — zeeëngte tussen Denemarken en Zweden; 8. jongensnaam — houding, gedrag; 9. voorbij (de aankomst) — vochtig; 10. regeringsreglement (afk.) — tegenstander van België in de Mundial — persoonlijk voornaamwoord; 11. dubbele gepasteuriseerde melk — iedere; 12. spelen met vuur.

• Zoek natuurgenet(st)er(s) om samen in aug., sept. de Haute-Provence te verkennen. Wout, 016/23.1063. Bouwkamp gez.

• Hemelse boeken van Jozef Rulof gezocht. Z.w. Ludo V., tel. (op aarde) 02/759.64.24. Bedankt!

• Dringend! Kadhaafians, nihilistische misantroop zoekt in vitro gefertiliseerde kuikens voor een onderzoek naar het prepuberale penetratiegedrag van legbatterijkippen. HBDC

• 3 wereldvreemde knapen zoeken evenveel kamers in 1 huis omgeving fac. Soc. Wet. Vereisten: douche, WC, keuken. Prijs: tussen 3200 en 4000 fr. Contactadres: Bert Caubergs, Brusselstraat 77.

• Zoecht: methode om troebel waterreservoir operationeel te verwijderen, zich bevindend onder een pas ontgonnen wildernis. Z.w.t. N.V. Vandy.

• Wie was het meisje dat zo bereidwillig was mij een cadeau aan te bieden. Toen wist ik me nog geen raad. Maar nu weet ik het zeker: "Ik wil een teeder-beer en noem hem Filip".

• Dringend: s.g. zoekt zeer efficiënte afslankingskuur daar ik 'omenteel zeer sterk gelijk op mijn beste vriend z.b. en mijn betere vriendin. Z.w.t.

• Bart: bleke, tengere knul met ingevallen kaken en flaporen zoekt stevige, rondborstige boereid (moet striplevend zijn en goed kunnen melken). Z.w.t. Bur. Vanderstraeten.

• Te huur: kamer v. organisatie, 2500 fr. Z.w. Elcker-ik, Blijde Inkomstraat 115, tel. 016/22.5228. Gezocht: vrouwen om mee te helpen bij Tegen haar wil vzw. Tel. 016/2605.61 of 016/26.1134.

• Welke Torresbewoonster schoof vrijdag 16 mei dat roze briefje onder mijn deur? Laat je naam ook eens weten of kom eens af. Ik heb namelijk enkele interpretatiemoeilijkheden.

• Gez.: para, fina, en viervoeter, resp. luisterend naar de naam: Hugo, Nicole en "Teddie!". De ongelukkige vinder stuurt ze op naar de Falklands op kosten van Parkdreef 5.

• Dringend gezocht: 2 kamers of klein appartement. Z.w. Janis of Dirk, Cafee Amedee, Muntstraat 4.

• Ir. sp. al verzameld oude briefjes van 20 fr. Liefst in goede staat, betaal 40 fr./stuk. Pius-X-college, Tervuursevest 103, kamer 230, vragen naar Gerda.

• Getert alias spiraaltje (groot en blond) zoekt Jan (klein en zwart) die met zijn potentiëmdiel gaan lopen is. Inlichtingen afgeven te Pius X kamer 230.

• Gezocht: gemeenschapshuis voor 6 personen. Zich wenden Wim, Brusselstraat 308, tel. 03/77.2298. Vragen naar Jan.

• Te huur: kamer vanaf juni-sept., 3700 fr./maand. Tel. 016/44.3722. Enkel juni en juli. Betalen!

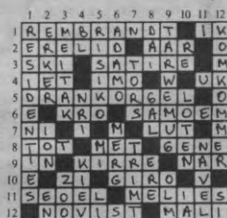
• Doorheen tralies, het zondagavondprogramma (20-22u.) op VRL voor gedetineerden, is op zoek naar een nieuwe presentator(ice). Zich wenden 016/2605.589 of 016/2609.37 en vragen naar Luc.

• Zoek gemeenschapshuis, minstens 5 kamers. Tel. 014/58.9569. Alleen in het weekend, vragen naar Christoph.

• Testverwerking-daktylografie: Els Janssen, z.w. Brusselstraat 214 - na 7u. 's avonds.

• Al uw tikwerk, elektronische schrijfmach. Griekse en wisk. karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, 011/43.2082.

• Voor al uw typwerk, kom langs Tiensevest 175, Leuven (tijdens de kantooruren - 016/20.5589) of telefoon 016/2609.37 (na 18u.)

Posters Gadgets

POSTEHS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamestraat 53

Leuven

Rijkswacht: nihil

Deze twee woorden uit het Pinksterplan betekenen niet alleen dat de rijkswacht niets voorstelt. Dat wist u al. Recentelijk moeten we er een tweede betekenis aan toevoegen. De rijkswacht moet namelijk niets inleveren. U ziet het, de CCC heeft dan eindelijk toch effect gesorteerd.

Daardoor kan de rijkswacht ook in Leuven verder uitbreiden. Zo ontengenen ze, naast hun huidige kazernes, vier huizen en kunnen aldus hun imperium vergroten. Zo beschikken ze ook over het nodige geld om hun domein via metershoge prikkeldraad te herscheppen in een versterkte burcht. Ziehier de bestemming van de 'spoedkredieten ter verhoging van de veiligheid', waarvan Gol de entoesiaste promotor is.

Natuurlijk kan alles wat vroeger gebeurde, blijven verder duren. Zo komt er nog steeds tweewekelijks een vrachtwagen van een bekende brouwerij de rijkswacht bevoorraden. Met bier dan nog wel. Nauwkeurige observaties geven een gemiddelde aan van één vat per dag. Voor de rijkswacht is er geen crisis.

Maar misschien zijn voor Martens rijkswachters geen mensen, want bevoerde onze premier niet dat de besparingen over alle geleidingen gelijk gespreid waren?

We moeten het hen allemaal vergeven, het is zo menselijk. Zou jij immers betogers in elkaar kunnen slaan als je niet bezopen bent? (MS)

ARCHIEVEN mogen dan wat muf ruiken; je vindt er soms toch interessant materiaal. Deze illustraties getuigen hiervan.

Guy Verhofstadt stelde zich in mei '73 kandidaat als studentvertegenwoordiger in de Raad van Beheer van de Rijks Universiteit Gent. Hij was verkiesbaar in de faculteit Rechten. In Gent werkt het systeem van het medebeheer enigszins anders dan in Leuven, waar mensen verkozen worden vanuit de Algemene Vergadering van de diverse raden van de Algemene Studentenraad, dit om een bepaald soort carrière en lobbying tegen te gaan. In Gent opteert men voor rechtstreekse verkiezingen.

Verhofstadt werd niet verkozen omdat — zo vertelde men ons — er nog een rechtersegenkandidaat was van het VNSU.

Verder ziet u een affiche van de CVP van Gaston Eyskens, bij de nationale verkiezingen van 1958, de sleutel die op alle sloten past...

"I Kan verkeren", zei Bredero al heel lang geleden, en ja, leest u er de artikelen rond de regeringsmaatregelen maar eens op na.

Citaat van de week

"De toespraak die André Leysen dezer dagen aan duizenden jongeren in heel het land ten gehore geeft, is een ware boodschap voor de jeugd. We hopen dat een stuk van de levenswijze en verantwoordelijkheidszin die deze man uitstraalt, op u over slaan."

Humorist en Topics-hoofdredakteur Luk Vandriessche, in Topics Extra Nummer

VOOR DE VERKIEZINGEN VAN DE R.v.B OP 2 MEI, DOE ZOALS DE LIBERALE STUDENTEN -STEM GUY VERHOFSTADT

- DEMOCRATISCH UNIVERSITAIR ONDERRICHT door afbouw van het bestaande systeem, daaraan verbinding met de werkdag
- EFFICIENT ONDERWIJS dr. uitbouw van enkele universitaire centra tot velerzijdige universiteiten.
- PLURALISTISCH ONDERRICHT
- HERVORMING v.d. RAAD v. BEHEER dr. evenredige vertegenwoordiging t. studenten en niet studenten en verduidelijking v.d. vertegenwoordigers der vakbonden, industrie en openbare machten.
- HERVORMING v.d. FACULTEITSRADEN door wijziging van hun samenstelling als volgt: 4/8 studenten, 2/8 profs, 1/8 leden v.h. W.P. en 1/8 leden v.h. A.T.P.
- PERMANENTE INFORMATIE betreffende de werking, beheer en activiteiten aan onze universiteit.

ONZE SLOGAN: "EEN UNIVERSITEIT VOOR DE STUDENT EN DOOR DE STUDENT!"

VERANTW. UITG. LVXV, v.d. EUG. D. Mahalshelting & GENT

dat MOET VERANDEREN

DE C.V.P. WIL

Kosteloos onderwijs tot 18 jaar en TOEGANG tot de UNIVERSITEIT

VOOR ALLEN DIE HET WENSEN

AGENDA

Samenstelling: Geert Keens

Donderdag 29 mei

21.30 u. FILM Terrasfilm *Alice doesn't live here anymore* van Scorsese. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc

Zaterdag 31 mei

21.30 u. FILM Terrasfilm *Sugarland Express* van Spielberg. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Zondag 1 juni

14.00 u. STADSWANDELING rond het thema *women*. Samenkomst Blijde Inkomstraat 115 om 14.00 uur. Prijs 60fr. Org. Elcker-Ik. Inl. tel. 016/23.96.92.

Dinsdag 3 juni

14.00 u. STADSWANDELING rond het thema *milieu*. Samenkomst: Blijde Inkomstraat 115. Prijs 60 fr. Org. Elcker-Ik. Inl. tel. 016/23.96.92.

20.30 u. KONCERT *Rum*, met gasten. In De Spuye (bij Sportkot). Inkom 100 fr. Org. De Spuye.

21.30 u. FILM terrasfilm *Le Camion* van Duras. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc

Donderdag 5 juni

21.30 u. TERRASFILM *Ossessione* van Visconti. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Zaterdag 7 juni

21.30 u. TERRASFILM *Easy Rider* van Hopper. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Zondag 8 juni

14.00 u. STADSWANDELING rond het thema *milieu*. Samenkomst: Blijde Inkomstraat 115. Prijs 60 fr. Org. Elcker-Ik. Inl. tel. 016/23.96.92.

Dinsdag 10 juni

20.30 u. DEBAT *Nicaragua in het nieuws* met Sonja Vanoutrive (Het Volk), Georges Spriet (Nicaragua-komitee), Johan van de Poortere (BRT-Panorama), Dirk Vandersypen (Humo, BRT-aktueel, De Morgen) en Jan Sveraes (CECOWE-KUL) als moderator. Vooraf video *Contra's in Costa Rica* van Dirk Vandersypen. In Sencie-instituut. Inkom gratis. Org. Nicaragua-komitee Leuven.

21.30 u. TERRASFILM *Paris, Texas* van Wenders. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Donderdag 12 juni

20.00 u. KONCERT Openbare Proef Hogere Diploma's (recital), Nadine Bal (saxofoon), Luce Hermans (gitaar). In Lemmensinstituut, Herestraat 53. Inkom 120/180.

21.30 u. TERRASFILM *Duel* van Spielberg. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Maandag 16 juni

20.00 u. KONCERT Openbare proef hogere diploma's (recital), Werner Van Mechelen (bas-bariton). In Lemmensinstituut, Herestraat 53. Inkom 120/180. Org. Koncertvereniging van het Lemmensinstituut.

Dinsdag 17 juni

21.30 u. TERRASFILM *Shangai Express* van Von Sternberg. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Donderdag 19 juni

21.30 u. TERRASFILM *Le mans* van Lee Katzin. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Zaterdag 21 juni

20.00 u. HAPPENING *Internationale homo- en lesbiennessnacht* in Stadsfeestzaal, Meir, Antwerpen. Inkom 120/150. Org. vzw Federatie Werkgroepen Homofilie.

21.30 u. TERRASFILM *Les petites Fugées* van Yves Yersin. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Dinsdag 24 juni

21.30 u. TERRASFILM *Le Juge et l'Assassin* van Bernard Tavernier. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Woensdag 25 juni

21.30 u. TERRASFILM *Professione: Reporter* van Michelangelo Antonioni. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. 'tStuc.

Zaterdag 28 juni

21.30 u. TERRASFILM *Stranger than Paradise* van Jim Jarmusch. In 'tStuc. Inkom gratis. Org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

DRIE FOTOGRAFEN. (R. De Braeckeleer, F. Bogaert, J.-L. Wittevrongel) en een beeldhouwer (Tjerrrie Verellen). In U.Z. Gasthuisberg. Open elke dag van 8.00 tot 20.00 u. Inkom gratis.

TESISKAFTEN

Zak rond sikkering breek moet ook nagaan... een harde kalf... in die kalf kan en veroorzaakt worden door de beschikbare prijs van 200 u. Bovendien van de beste kwaliteit en met een snelle service. Komt u langs... Meiersstraat 5